

Adventes Vēstis

2008. gada novembris, #11 (153)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
ELENA VAITA -
TOREIZ, TAGAD
UN TURPMĀK

J. POLSENA
SVĒTRUNA
“JAUNS
RADĪJUMS”

VĒSTURE:
SUŽU MISIJAS
SEMINĀRS

JAUNIEŠIEM:
VAI ZINI, KAS
IR “VĒSTIS
JAUNATNEI”?

INTERVIJA:
G. BUKALDERS,
“LĪDZ AUSĪM
POLITIKĀ”

Vēstules	3
Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	7
Tēma	8
Intervija	12
Vēsture	14
Vārds mācītājam	16
Jauniešiem	18
Bērniem	20
Notikums	22
Citu konfesiju ziņas	23

Esiet liecinieki savas tautas vidū

Un piemiņi visu to ceļu, pa kuru tas Kungs, tavš Dievs, tevi ir vadījis. . . (5Moz 8:2)

Šī gada novembris ir īpašs svētku laiks, kurā pieminam mūsu Dzimtenes, Latvijas Republikas deviņdesmito dzimšanas dienu. Šajos aizvadītajos gados tā ir atradusies zem dažādu varu pārvaldības. Ir bijušas gan gaišas, gan tumšas dienas. Šogad atceramies, kā pirms divdesmit gadiem sākām ceļu ārā no valstiskās okupācijas. Valsts un tās iekārta vienmēr saistīta ar cilvēkiem, ar tautu. Katram ir savs redzējums un savas izjūtas, savi prieki un savas bēdas. Un tomēr ir svarīgi atcerēties, ka mums visiem ir kas kopējs. Mēs visi piederam dzīvajam Dievam, Radītājam un Pestītājam. Un cik daudz ir to, kuri šajā svētku laikā saka: „Es lepojos ar to, ka piederu Dievam, un esmu dziļi pateicīgs, ka viņš ir atdevis savu dzīvību, lai pat tāds grēcinieks kā es varētu dzīvot. Es lepojos arī ar to, ka piederu Latvijai, ka varu kaut nedaudz, bet būt noderīgs šai valstij. Un ar godbijību pieminu tos, kuri atdeva savas dzīvības, lai šī zeme varētu būt brīva.” Dievs mums ir uzticējies šo nelielo, bet skaisto zemi, lai mēs to koptu un par to rūpētos. No katra ir atkarīgs, kāda ir un būs mūsu zeme, jo tas, kādi esam mēs paši, veido sabiedrību, dara to par labu vai ne tik labu. Mēs varam teikt, ka šī pasaule nav mums paliekoša mājvieta, ka mēs gaidām Jēzus atnākšanu. Jā, mēs katrs agri vai vēlu aizejam no šīs pasaules. Kad tas Kungs nāks, tas lai paliek Dieva ziņā, kā to māca Svētie Raksti, bet, Viņa atnākšanu gaidot, Jēzus ir uzdevis uzdevumu katram, kas saņēmis žēlastību, būt Viņa lieciniekam, lai arī citi atvērtu sirdis Dieva Gara darbam.

Mums ir dažādas dāvanas, kuras katrs var likt lietā, lai kalpotu kā Jēzus liecinieks. Viens no dižajiem mūsu tautas dēliem Kronvaldu Atis ir sacījis, ka Tēvzemes mīlestība ir Dieva dāvana. Liksim lietā šo dāvanu! Ļausim Dieva Garam veidot mūs par sabiedrību uz labu virzošo spēku. Būt sadraudzībā, neaprunāt citam citu, nest cits cita nastas, piedot cits citam, būt sadraudzībā ar tiem, kam nav tādas ticības kā mums. Nemēģināsim mainīt citus, bet mainīsimies paši!

Šajā mēnesī atceramies arī vienas no adventistu kustības pionieres Elenas G. Vaitas dzimšanas dienu (27. novembris). Viņa bija cilvēks, kas ļāva Dieva Garam sevi audzināt, un to, ko saņēma, sniedza citiem. Viņa bija nenogurdināma sava Kunga lieciniece un aicinātāja uz Svēto Rakstu pētīšanu, kuros viņa redzēja lielās, dievišķās gudrības aku.

*Viesturs Reķis,
Adventistu Baznīcas Latvijā bīskaps*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Shutterstock

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietojumu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Dzimt vai nedzimt Sabatā?

No pirmā acu uzmetiena šķietami jocīgs jautājums, bet tomēr ļoti svarīgs, par to nesen izraisījās diskusija savējo vidū – vai mediķu darbs sestdienās ir vai nav Sabata pārkāpums. Konkrētajā gadījumā tika īpaši skarts jautājums par vecmātes darbu Sabatā, t.i. par bērna saņemšanu Svētajā dienā. Domas dalījās un šajā pulciņā es paliku viena ar savu viedokli – šis darbs ir neatliekams, un bērns ir jāpieņem tad, kad viņš dzimst! Tāpat kā jāpalīdz nelaimes gadījumos, akūtos slimības uzliesmojumos, lai glābtu dzīvību un veselību.

Pretargumenti: mēs tā pārkāpjām Sabata bausli un kā tad neticīgie varēs atgriezties, to redzot? Pie tam tā jau varot attaisnot jebkādu Sabata pārkāpumu!

Gribētos uzzināt jūsu viedokļus un saņemt atbildes, cienījamie medicīnas darbinieki, tai skaita tieši vecmātes, protams, saskaņā ar Svēto Rakstu Vārdiem. Jau iepriekš pateicoties,

māsa Kristū Austrā F.

Kāpēc grēcinieki jāpieņem bez noteikumiem?

Gribēju paturpināt diskusiju, vai adventistu draudzei ir jāmainās. Draudzi vajadzētu spēt raksturot ar diviem vārdiem – beznosacījumu mīlestība un pieņemšana. “Nāciet visi pie Manis...” Ciemiņi labprāt nāktu, ja pravietojumu shēmu komplektiņa vietā varētu dziedināt savu asiņojošo sirdi. Sagrautie intuitīvi jūt, vai rekrutējam “pareizticīgos”, kuriem jānošķiras no pasaules, paglābjoties draudzes sulā, kuras koncentrāts (ko saucam par nopamatošanos patiesībā), gadiem ejot, par spīti sterilitātei kļūst vecs un zaudē dzīvības spēku. Vai, izvirzot savu vispareizāko mācību priekšplānā, tādā veidā to pārvēršot par elku, tas draudzei netraucē izpildīt savu misiju – pasludināt evaņģēliju? Vai draudze tikai neiegūtu, ja sekotu Jēzus piemēram, ar savu attieksmi neliekot mazāk svētiem justies slikti? Lasot evaņģēlijus, redzam, ka jaunatgrieztajiem vajadzēja ļoti maz, lai skrietu tālāk stāstīt par satikto Mesiju. Pirmkristieši vienkārši nāca kopā, lai lūgtu un slavētu Dievu, pieņemot kā savējos tieši vislielākos grēciniekus, kuri, ja reiz atnākuši, nozīmē to, ka viņi meklē ne tikai Dieva, bet arī mūsu simtprocentīgu piedošanu, nevis “pag, kamēr nebūsi tik un tik labs, es skatīšos uz tevi ar aizdomām” vai: “kamēr neticēsi visam, kam ticu es, es nevaru tevi pilnīgi pieņemt un mīlēt”.

Ticība ir nemitīgs process, nevis jaunībā nodots zvērests; cilvēks domā, kļūdās, jo pareizāk tomēr ir meklēt atbildes pašam, nevis mēģināt visu atrast “Liecībās”. Man vajadzēja 15 gadus draudzē, lai saprastu, ka doktrinārā teoloģija ir otršķirīgs jautājums, un ne tikai tāpēc, ka nekad nebūšu pārliecināts, ka visu esmu sapratis pareizi. Brīnos, ka nekad nav sanācis tiešā tekstā to dzirdēt no mūsu kancelēm. Vai pildīšu Jēzus pavēli pasludināt evaņģēliju, nav atkarīgs no tā, cik procentus no Bībeles izprotu, tādēļ no kancelēm vajadzētu mazāk interpretēt, bet vairāk motivēt, iedvesmot. Te atduramies pret to, ka mums pasaulei esot jānes tik specifiskas vēstis, it kā evaņģēlijs būtu pasludināms tikai ar iebiedēšanu. Vai būsīm mūžībā, izšķirs tas, vai neapslāpējam Dieva Garu, kurš – lai arī ērta šķistu sistemātiska reliģija, kur viss mierīgi dus plauktnos – nav kontrolējams ne personīgā, ne draudzes līmenī, jo “pūš, kur gribēdams”.

Mums nav pienākums atvilkt cilvēkus uz baznīcu, bet aiznest Dieva piedošanu tur, kur viņi atrodas. Mācītājiem nav jāuzņemas atbildība par draudzi, jo viņiem tā nepieder, bet gan jāsaņemas svētos kalpošanai, nevis jākalpo viņu vietā. Cik plaši atvērta ir tavas draudzes sirds? Ja tās mērķis ir dabūt ierakstus draudzes “dzīvības” grāmatās, uzstādījums, ka adventisti zina vairāk par citiem, ir “skanošs varš vai šķindošs zvārgulis”. Jēzus vairījās no “pareizo jūdu klubiņa”, kuriem patika sabatos gari teoretizēt.

Vai draudze ir vieta, celtne, tīrums, kur sēt sēklu, vai arī pati sēkla, dinamīts, Dieva spēks, kam jāiziet pa visu pasauli? Bastions, kur slēpties no pasaules, vai degvielas uzpildes stacija? Lai tiešām aizsniegtu neticīgos, jāmaina domāšanas virziens – nevis uz draudzes iekšieni, bet uz āru. Dievkalpojums ir kalpošana un slavēšana Garā, kuras laikā jāsaņem spēks no augšienes. “Pēterim vēl runājot, Svētais Gars nāca pār visiem.” Tad šīs dažas stundas sabata rītā nebūs nelietderīgi nosists laiks, un būsīm motivēti sev līdzī atvest arī citus.

*Ernests Treijs.
adventistu Jelgavas draudze.*

Sludinājumi

Reta iespēja

29. novembrī pl. 17:00 Rīgas 1. draudzes zālē gaidāms kādams muzikāls pārsteigums. Koncertā piedalīsies tikai viena mūziķe, kas sniegs daudzkrāsainu koncertprogrammu. Kas ir šī māksliniece? Viņas vārds ir Inese Klotiņa. Te nu jāatklāj kāds noslēpums. Inese Klotiņa ir ilggadējā, daudziem ļoti pazīstamā un mīļā sludinātāja Ernesta Klotiņa mazmeita. Koncertā viņa atskaņos L. van Bēthovena, F. Šūberta un latviešu komponistu mūziku.

Inese Klotiņa guvusi balvas un atzinību starptautiskā mēroga konkursos, kā arī regulāri koncertē dažādās Eiropas valstīs. Kopš 2005. gada Inese dzīvo un strādā Zviedrijā. 2007. gadā ir izdots viņas pirmais solo disks, kur pianiste ieskaņojusi sev tuvu klaviermūziku. Šo disku visi interesenti varēs iegādāties pēc koncerta.

Ruta Jākobsone

Mini konference

22. novembrī Rēzeknes Adventistu dievnāmā Latgales ielā 19 notiks konference "Internet@ evaņģelizācijas rīki un metodes". Programmā: 10:00 – Bībeles studijas, 11:30 – svētruna „Vienkārši par būtisko” (M. Debners), 14:00-16:00 – „Labā vēsts un internets” (D. Rudzīts), „Bezmaksas interneta resursu izmantošanas iespējas evaņģelizācijā” (M. Debners), „Es. Internets. Tehnoloģijas. Evaņģēlijs” (I. Ģipslis), „Interneta evaņģelizācijas projekts PasaulesGals.lv” (D. Rudzīts)
Tālrunis informācijai: 26321460

Jaunieši!

No 31. decembra pl. 18.00 līdz 1. janvārim pl. 18.00 viesnīcā "Laurenči", Siguldā, Rīgas raj. notiks Jaungada pasākums jauniešiem.

Līdzī jāņem: vismaz viens draugs, groziņš ar augļiem, saldumiem, dalības maksa katram Ls 4.

Tiem, kas vēlas arī nakšņot, līdzī jāņem guļammaiss un Ls 5 gultasvietai, taču ir iespējams nakšņot bez maksas (tikai savā guļammaisā).

Pieteikties pie Intas Jākobsones pa tel. nr. 26441107, līdz 28. decembrim.

Apsveicam!

Adventistu Siguldas draudzes brālis Antons Baranovskis 2008. gada 24. jūlijā pabeidza mācības Minskas Teoloģijas institūtā un aizstāvēja maģistra grādu (*Master of Arts in Religion*).

Interesentu kļūst vairāk

12. oktobrī vairāk nekā 180 Valmieras iedzīvotāji bija ieradušies uz adventistu Valmieras draudzes rīkoto veselības izstādi.

Veselības izstāde Valmierā norisinās jau otro gadu, tikai šogad tā notika jaunās, gaišās telpās, kuras tika Dieva izvēlētas un dāvinātas kā brīnišķīgi atbildēta lūgšana. Telpas atradās ļoti izdevīgā Valmieras vietā – netālu no veikala *Maxima*. Iepriekšējā vakarā

Valmieras draudzes veselības kluba „Jauns sākums” komanda kopā ar aktīvajiem palīgiem no Cēsu draudzes uzstādīja un iekārtoja izstādes vietu.

Veselības izstāde sākās plkst. 11:00 no rīta un beidzās plkst. 17:00 pēcpusdienā, bet jau pēc desmitiem valmierieši bija gatavi pārbaudīt savu veselību un uzzināt daudz ko jaunu, tāpēc pirmie apmeklētāji uz izstādi bija ieradušies ļoti savlaicīgi. Izstāde sākās ar reģistrāciju, kad katrs apmeklētājs saņēma savu veselības karti, kurā izstādes beigās ikviens varēja redzēt, kādā stāvoklī ir viņa veselība. Veselības kartē tika atzīmēts svars, garums, tauku procents organismā, holesterīns, glikoze, pulsa darbība un tā izmaiņas pēc soļošanas testa veikšanas, asinsspiediens, veselības vecums, plaušu tilpums, kā arī dažādi ieteikumi veselības uzlabošanai. Kad apmeklētājs bija izgājis visus astoņus standus, iepazīties ar standos esošo informāciju, uzdevis sev interesējošos jautājumus, kā arī veicis piedāvātos mērījumus un uzdevumus, viņam bija iespēja aprunāties arī ar ārstiem – Miku Mezīti un Baibu Kreitenbergu. Atpūtas stendā apmeklētājiem bija iespēja saņemt atslābinošu pretstresa masāžu. Ūdens stendā ikvienam bija iespēja redzēt ūdens terapijas demonstrējumus. Stendā, kurš informēja par vienu no veselības principiem – gaisu –, bija iespējams pārbaudīt savu plaušu dzīvības tilpumu, kā arī piepūst krāsainu balonu. Izstādes ietvaros apmeklētājiem bija iespējams iegādāties literatūru par dažādiem veselības jautājumiem.

Šogad izstādē piedalījās arī vairāk jauni cilvēki un ģimenes, kas bija ieinteresētas veselības jautājumos, pat studenti, kuri jau paši studē ar medicīnu saistītās nozarēs. Daudzi cilvēki jautāja arī par to, vai būs kaut kas vēl pēc šīs izstādes, vai notiks vēl kādas nodarbības un lekcijas. Valmieras veselības klubiņa dalībnieki atbildēja, ka veselības kluba nodarbības turpmāk notiks katra mēneša pirmajā svētdienā plkst. 10:00 šajās pašās telpās Valmierā, Meža ielā 7. Apmeklētājiem pie pēdējā stenda tika dota iespēja aizpildīt anketas, kurās viņi varēja norādīt sev interesējošas tēmas un jautājumus, par kuriem viņi vēlētos uzzināt vairāk turpmākajās tikšanās reizēs.

Līva Priediņa

Svētki bez lietus

18. oktobrī Aizkraukles draudze svinēja ražas svētkus. Pateicība Dievam par labajiem laika apstākļiem, jo Aizkrauklē lija lietus gan iepriekšējā, gan nākošajā dienā pēc svētkiem.

Tas bija dziesmots dievkalpojums. Svētruna, īss apcerējums un daudz dziesmu Siguldas draudzes jauniešu izpildījumā (vadītāja Guntra Cīrule).

Mācītājs Ainars Gailis mums līdzdalīja svētrunu par svētkiem. Marija no Krāslavas draudzes mums liecināja par to, kā viņa ar vīru sestdienas rītā nav varējuši iedarbināt mašīnu, jo viss jau esot bijis sagatavots, lai brauktu uz Aizkraukles draudzi. Marija tūlīt esot piezvanījusi Sarmītei (raksta autorei), lai aizlūdzot par viņiem, viņi tik ļoti vēloties būt draudzē. Pēc piecām minūtēm mašīnu esot izdevies iedarbināt. Slava Dievam par uzklautāto lūgšanu!

Aizkraukles draudze saņēma sveicienu no Ogres draudzes – skaistas, pašu darinātas kartiņas ar rakstvietām no Bībeles. Katram klātesošajam tika dota iespēja sev izvēlēties kādu no tām. Paldies Ogres draudzei!

Tas nebija vēl viss. Saņēmuši garīgo barību, mēs pēc dievkalpojuma varējām sadraudzībā baudīt pašu sarūpētu mielastu. Maltīte liecināja, ka Dievs patiešām ir katru svētījis, jo tagad taču nav viegli dzīvot ekonomiskās lejupslīdes laikā.

Sarmīte Iveta Lauberte

■ Jēzus četras vec...vec...

vecmāmiņas

Aizraujošs Bībeles seminārs – tā bija rakstīts uz ielūgumiem par semināru Rīgas 1. draudzē. To vadīja mums daudziem pazīstamais Aivars Ozoliņš no Kalifornijas. Šis seminārs nebija tikai par Bībeles sievietēm, bet gan par problēmām, kas atrodamas mūsu sirds dziļākajos nostūros un ko nevienam nevēlamies atklāt. Šis četru tematu seminārs sniedza cerību, ka Jēzus Tevi mīl un saprot. Pētot Jēzus ciltsrakstos ierakstītās četru sieviešu – Batzebas, Rahabas, Rutes un Tamāras – dzīvestāstus, katrs klausītājs ieraudzīja, kā Jēzus paceļ paklupušo, dod cerību atstumtajam, atjauno izmisušo un dziedina salauztas sirdis.

Daudzi apmeklētāji sajuta īpašu Dieva klātbūtni semināra laikā.

„Bet, kad Es no zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie Sevis” Jāņa 12:32. Tikai paaugstinot Jēzu Kristu, notiks lielais brīnums cilvēku sirdīs, un vienīgi tas padara šo semināru aizraujošu – sacīja Aivars.

Sestdien, 8. novembrī, Aivars Ozoliņš kalpoja ar uzrunu Cēsu draudzē, kas atklāja – cik liels ir Dievs, kam Tu tici. Jau otro reizi Aivara ceļš uz Latviju veda caur Āfriku. Ir lielas cerības, ka nākošgad mēs atkal varēsim viņu sagaidīt Latvijā.

Dagnija Lapa

■ Pavisam ne vientuļas

Rēzeknes draudzē oktobrī pēc ražas svētku nosvinēšanas bija sasparājušās draudzes sievietes. Nākamās sestdienas pēcpusdienā viņas organizēja “Vientuļo, bet ne vientuļo sieviešu sadraudzības vakaru”. Šis interesantais nosaukums sevī ietvēra ideju par to, ka paralēli “klasisko ģimeņu” (vīrs un sieva) regulārajiem vakariem vajadzētu sanāksšanu kopā arī pārējiem draudzes locekļiem, kuru ģimenēs otras puses ir aizgājušas mūžībā, neapmeklējot dievkalpojumus vai arī šādu otro pušu nav.

Māsas bija parūpējušās gan par jauku programmu – dziesmām, dzejas rindām, mīklām un uzdevumiem –, gan arī par bagātīgi klātu galdu, kur katra bija pielikusi savu radošo roku.

Pēcpusdiena izdevās godam. Un man šķiet, ka visi apzinājās, ka mūsu sievietes pavisam nemaz nav vientuļas. Mums ir viena liela ģimene, kuru ir radījis mūsu Radītājs.

Elīna Ģipsle Rēzeknē

■ Draudze saka paldies

18. oktobrī kopā ar Ražas svētkiem Slokas draudzē notika atvadīšanās no sludinātāja Alfrēda Jākobsona un viņas dzīves biedres Mirdzas (AV jau rakstīja, ka viņš dosies pensijā un, visticamāk, paliks strādāt tikai Rīgas 3. draudzē). Sestdien Mirdzai un Alfrēdam bija izplānota liela programma ar 19 priekšnesumiem – dziesmas, klavieru melodijas, runa.

No draudzes puses Alfrēdam un Mirdzai tika uzdāvināta dāvana ar dziļu garīgu domu un labiem, gaišiem novēlējumiem. Draudze izteica viņiem lielu pateicību par kalpošanu Slokas draudzē (5 gadi), tāpat no Jākobsona ģimenes bija daudz pateicības visai draudzei kopumā, kā arī atsevišķiem cilvēkiem.

Pēc dievkalpojuma visi tika aicināti uz kopīgu sadraudzību pie galda.

*Laura Fialkovska
Slokas draudzē*

■ Pēdējo reizi Kandavā

1. novembris bija īpaša diena Kandavas draudzītē – pēdējo reizi mūsu draudzē kalpoja mūsu ilggadīgais mācītājs Andrejs Zilgalvis. Tagad viņš dodas kalpot uz Slokas draudzi. Šajā dienā saņēmām gan bagātīgu garīgu barību no mūsu mācītāja, gan varējām slavēt labo Debesu Tēvu par bagātīgi klāto galdu. Baudījām dienišķo uzturu un prieku būt vēl kopā. Šķiroties novēlējām Dieva vadību un palīdzību Andrejam, kalpojot jaunajā vietā Kungam, gaidot un pasteidzinot Viņa atnākšanu.

*A. Freija
no Kandavas*

■ Dieva acu raugs Saldū.

Ar dzejas vārdiem runājot, tiešām mēs – Saldus draudzīte – reizēm jūtamies kā „mazs, neievērots ceļinieku pulks, un dažreiz liekas, neaugam, bet drūpam”, bet apzināmies arī, ka esam „Dieva acu raugs”, ka Viņš mūs mīl, rūpējas un vada. Ir skumīgi piedzīvot mūsu jaunatnes aizplūšanu uz lielajām pilsētām un pat citām valstīm gan izglītības, gan darba gaitās, ne mazāk sāpīgi – jaunu ģimeņu, līdz ar to bērnu trūkumu un sirmo draudzes locekļu guldīšanu kapu kalniņā. Vēl vairāk sāp par garīgā stingumā nokļuvušajiem, domājot un meklējot, vai nevarējām kaut kā palīdzēt, mīlestībā sasildīt.

Kādi pasākumi notiek Saldus draudzē? Es negribu teikt, ka nekādi. Bez iknedēļas sabata dievkalpojumiem un skaistā kristību dievkalpojuma, kur derību ar Dievu slēdza 2 dārgi cilvēki, notiek vēl kaut kas. Neievērots, kluss, bet pastāvīgs un neatlaidīgs. Nedēļu pēc nedēļas trešdienas un piektdienas vakaros kopā pulcējas lūdzēji. Tikai daži cilvēki, bet, kad vien iespējams, ņemot dalību šajās sanāksmēs, allaž atceros tās uzticīgās sievas – Kristus sekotājas –, kas pēdējās bija liecinieces Golgātas notikumam un pirmās Augšāmcelšanās brīnumam. Kristus sacīja: “Ja divi vai trīs no jums... Es būšu viņu vidū.” Es ticu, ka Jēzus ir kopā ar saviem pazemīgiem bērniem, ka Viņš vada savu draudzi arī Saldū, un tāpēc mums nav jājūtas kā bāreņiem šajā pasaulē.

Mēs cenšamies novērsties no tā, kā vairs nav, kas tikai reiz bija, bet pievērsties ticībā tam brīnišķīgajam, ko Dievs apsola darīt un dara, mācāmies skatīties ar ticības un mīlestības acīm, it kā vēl neredzamo jau redzēdami. Draudzē, grupiņā, ģimenē un klusajā lūgšanu istabiņā. Cenšamies ciešāk pieķerties mūsu Kungam uzticībā un mīlestībā. Nepagurt lūgt, ticēt un pateikties par visu Dievam.

„Dievs, kas uzklausa lūgšanas”, gādā par saviem bērniem – savu acu raugu – arī Saldū.

*Māra Zariņa
Saldus draudzē*

Par draugiem un naglām

18. oktobra rītā sapulcējušos klausītājus Bauskas draudzē uzrunāja jaunieši. Dievkalpojuma tēma – Draugi. Atbilstoši izvēlētajai tēmai tika skandētas dziesmas un veidots vizuālais noformējums. Svētrunā, kurai tika dots nosaukums „Par draugiem un naglām”, ikviens tika aicināts atbildēt uz jautājumiem, padomāt par sevi pašu kā draugu un kopīgi veidot „ideālo draugu”, kura kontūru pierakstījām pilnu ar izvēlētiem un svarīgām īpašībām, kā arī draugam raksturīgākajām darbībām.

Bet kāpēc par naglām? Tāpēc, ka ik reizi, kad otru aizvainoju, sarunāju nepatīkamas lietas, es viņam iedzenu naglu, un rēta, kas cirsta ar vārdiem, sāp tikpat ļoti cik fiziska rēta.

Lūkojoties Bībeles mācībās, līdzdāļiņām idejas, kādiem draugiem mums nevajadzētu būt un kāds ir draugs šī vārda vislabākajā nozīmē. Un Dievs savā mīlestībā mums ir dāvējis draugus šeit, uz zemes, un kādu ļoti īpašu draugu, kurš mums jau ir piedēvis iedzītās naglas – savu dēlu Jēzu.

Arī šoreiz jaunieši bija laba komanda – Ilze, Dita, Līvija, Rūdolfs, Daniels, Jānis jau ir veiksmīgi sastrādājušies, īpašs prieks par Danielu, kurš mums ir pievienojies un gatavs darboties.

Bija patīkami redzēt papildītas solu rindas un just atsaucību – pēc dievkalpojuma daudzi bija iepriecināti, arī pārdomu pilni, atzinīgi vērtējami paveikto.

Gunta – Man tagad jādomā kāds draugs esmu, nevis kādu draugu gribētu, bija ļoti labi un patīkami klausīties.

Arta – Paldies jauniešiem, šis bija ļoti jauks dievkalpojums, klausījos ar interesi, esmu iepriecināta.

Daudzi atzina, ka viņus priecē jauniešu rosība un darbība, un tagad mūsu uzdevums ir neapstāties pie padarītā, bet doties kopā uz priekšu.

*Līvija Baltrušaitē
Bauskas draudzē*

brī un 5. oktobrī. Tās apmeklēja 138 Kuldīgas iedzīvotāji.

Līdzīgi kā citviet, te cilvēkiem tika dota iespēja iepazīties ar veselīga dzīvesveida pamatprincipiem un noteikt savu veselības stāvokli ar dažādiem mērījumiem: izmērīt asinsspiedienu, cukura un holesterīna līmeni asinīs, kā arī noteikt plaušu tilpumu, „veselības” vecumu un tauku procentu organismā, saņemt antistresa masāžu un izdales materiālus par vienkāršiem dabas likumiem, kurus ievērojot savā dzīvē, cilvēks var uzlabot un saglabāt savu veselību.

Apmeklētāji tika aicināti uz lekciju ciklu par “Veselīga dzīvesveida pamatprincipiem”. Lekcijas notiek Septītās dienas adventistu dievnāmā. Tās apmeklē 11 interesentu. Īpaši cilvēkus ieinteresē draudzes locekļu veidotās kulinārijas klases. Tajās viņi jūtas atraisīti, brīvi. Tā ir iespēja iedraudzēties ar pasākuma veidotājiem un uzdot daudz jautājumu.

Bet šiem pašiem Veselības izstāžu organizatoriem bija iespēja piedalīties Sociālā dienesta organizētajā pasākumā pensionāriem. Šo pasākumu apmeklēja 100 veco ļaužu. No tiem 75 pensionāri atnāca uz veselības izstādi.

Lai gan gadu nasta nes līdzīda dažādas veselības problēmas, tomēr nekad nav par vēlu savā dzīvē ieviest pārmaiņas un uzlabot savas dzīves kvalitāti.

Arī šeit apmeklētāji tika aicināti uz lekciju ciklu par “Veselīga dzīvesveida pamatprincipiem”. Šīs lekcijas notiek Veco ļaužu sociālās mājas telpās. Šajās telpās ir izveidojušās divas interešu grupas. Viena mācās Bībeles stundas, otra tiek iepazīstināta ar veselīga dzīvesveida pamatprincipiem, visbiežāk sastopamām slimībām un to profilaksi.

Rigonda Vecvagare

Mācītāju sagaidot!

Mēs esam svētīti ar draudzes jauniešiem. Katru sabatu tiek izdomāts kas jauns, atraktīvs, rūpīgi pārdomāts. Tas dod tādu lepnumu un slavu Debesu Tēvam, jo šie jaunieši taču ir izauguši mūsu ģimenē – draudzē.

25. oktobra sabatā Adventistu draudžu savienības bīskaps Dr. V. Reķis bija pie mums kopā ar mīlo un mums iecienīto Valdu. Viņa tik bieži dod padomus gan radio ēterā, gan dažādās publikācijās, kurās vērts ieklausīties. Bet bīskaps mums „atdeva” vēl 2 jauniešus – kalpot gribošus, dedzīgus- Aini un Simonu Kasparus. Vēl viens jauks jauniešu papildinājums. Uzzinājām, ka viņi ir aktīvi Ceļa meklētāju pulka biedri, varbūt pat iniciatori. Un viņi kalpos mūsu draudzē kā sludinātāju jaunā ģimene. Jauki!

Pie karstas zupas augšistabiņā iepazīsimies tuvāk. Sākums bija tāds biklāks, bet esam priecīgi uzņemt un mīlēt, palīdzēt, kur vien varēsim, un, cerams, ar Dieva palīdzību mums viss izdosies.

Jā, un vēl mūs tā stingrāk „pārraudzīšot” A.Jākobsons. Gaidīsim arī viņu!

*Gaida Bērziņa,
Bauskā*

Ģenerālkonferences gada sanāksmē

Oktobrī apmēram 300 Adventistu Baznīcas vadītāji no visas pasaules pulcējās uz Gada sanāksmi, kas šogad notika Filipīnu galvaspilsētā Manilā. Baznīcu vadītāji vienkopus pulcējas reizi gadā, lai izskatītu visus svarīgākos un aktuālākos jautājumus.

Finanšu krīze

Krīze pasaules finanšu tirgos un recesija ietekmēs visus, arī Baznīcu. Ir jāreķinās ar iespēju, ka samazināsies ienākumi visām draudzēm. Tā paziņoja Adventistu Vispasaules Baznīcas mantzinis Roberts Lemons, uzrunājot ikgadējās sanāksmes dalībniekus Filipīnās.

Sanāksmes dalībniekiem bija jālemj par 2009. gada budžetu. Ir paredzēts palielināt par 10 procentiem atvēlētos līdzekļus misijas darbam. Kā ziņoja Lemons, pagaidām Baznīca krīzes sekas vēl neizjūt. Tomēr Ģenerālkonference esot gatava jebkurā brīdī pārskatīt izdevumu daļu un taupīt tur, kur tas ir iespējams.

„Mēs nepieņemsim darbā jaunus darbiniekus tik ilgi, cik vien tas būs iespējams,” sacīja Lemons, runājot par Ģenerālkonferences administratīvo aparātu.

Ļoti daudz laika tika patērēts diskusijās par Baznīcas investīciju fondos ieguldīto naudu. Daļa no ieguldījumiem krīzes dienās ir zaudējusi 30-40 procentus no vērtības, tomēr šo līdzekļu īpatsvars kopumā nav liels. Lielākoties ieguldījumi ir veikti, lai kompensētu inflācijas radītos zaudējumus. Baznīcas vadītājs Jans Polsens saka, ka Baznīca investīciju jomā „ir tik konservatīva, cik vien iespējams”.

Ir vēl viens aspekts, kura ietekmi šobrīd vēl grūti novērtēt. Pēdējās nedēļās strauji augusi dolāra vērtība. Bet Adventistu Vispasaules Baznīcas budžets tiek veidots, par pamatu ņemot ASV valūtu.

Grib lielāku brīvību

Baznīcas organizatoriskā struktūra ir nepieciešama, taču ir būtiski, lai tā nekļūst par apgrūtinājumu un smagu nastu. Ikgadējā sanāksmē tika pārrunāts,

kā mazināt birokrātijas ietekmi uz lēmumu pieņemšanu.

„Ir svarīgi, lai draudze varētu virzīties uz priekšu ar elastību un izveicību,” sacīja Adventistu Baznīcas vadītājs Jans Polsens.

Baznīcas vadītāji nolēma lūgt nākamās Ģenerālkonferences sesijas delegātiem balsot par plašākām pilnvarām izmainīt departamentu uzbūvi, atlaist un pieņemt jaunus vadītājus (izņemot departamentu vadītājus) un darbiniekus bez Ģenerālkonferences sesijas lēmuma. Kā zināms, sesijas notiek tikai reizi 5 gados. Ja Ģenerālkonferences sesijas delegāti 2010. gada sanāksmē atbalstīs vadību, Ģenerālkonferences izpildkomitejai būs tiesības izdarīt izmaiņas departamentu struktūrā. Bet sesijā būs tiesības atcelt komitejas lēmumus, ja tie liksies nepamatoti.

Neapmierina izdevniecību darbs

Runājot par administratīvo aparātu, Jans Polsens piebilda, ka „daudzas lietas mēs esam pieraduši darīt gadu pēc gada vienā veidā, lai gan ir iespējams cits veids”. Šis cits veids varētu piemēram, uz Adventistu izdevniecībām. *Review and Herald Publishing Association* izdod Adventistu centrālo žurnālu „Adventist Review” un „Adventist World”. Savukārt *Pacific Press Publishing Association* izdod Bībeles studiju materiālus, kurus tautā esam iesaukuši par apcerējumu. Protams, tie nav vienīgie izdevumi. Polsens Gada sanāksmes laikā runāja par iespējamu līdzšinējā darba reorganizāciju. Viņš izteicās, ka „izdevniecība ir arī bizness”, un „reizēm mums jāuzdod jautājums, vai mums ir vislabākā kārtība šajās institūcijās”.

AV pagaidām nav precīzas informā-

cijas, kas tieši satrauc Adventistu Baznīcas vadību izdevniecības lietās. Taču sanāksmes dalībnieki pieņēma lēmumu izveidot īpašu komisiju, kuras darbs būs novērtēt izdevniecību darbu.

Statistika

Draudzes locekļu skaits pasaulē turpina pieaugt. Vidējā statistika liecina, ka ik dienu draudzei pievienojas 2800 cilvēku. Katrs 425. cilvēks uz planētas ir adventists. 1980. gadā, piemēram, no 1200 cilvēkiem tikai viens bija adventists. Gada vidū adventistu skaits bija 15 miljoni 781 tūkstošis.

Tiesa, ne visi skaitļi ir precīzi. Pēc veiktā audita atklājies, ka Dienvidamerikas reģionā ir par 300 tūkstoš adventistiem mazāk, nekā tika uzskatīts iepriekš. Baznīcas vadība cer šādus auditus veikt visā pasaulē.

Joprojām draudze visstraujāk aug ne-rietumu pasaulē. 89% pieaugumu veido draudzes izaugsme sešos no 13 pasaules reģioniem: Dienvidamerikā, Vidusamerikā, Centrālajā un Austrumāfrikā, Dienvidāfrikas un Indijas okeāna reģionā, Dienvidāzijā un Āzijas Klusā okeāna reģionā. 70% adventistu dzīvo Āfrikā un Latīņamerikā. 18% ir Āzijā, daži procenti Ziemeļamerikā, un tikai 5% Eiropā un Okeānijā.

Un vēl, Adventistu Baznīcu pasaulē pārstāv 2800 brīvprātīgie misionāri, kas kalpo visās pasaules malās. Bet pētījums ir atklājis interesantu sakritību. Draudzē, kas ir tikai 1-3 gadus veca, vajag 3 draudzes locekļus, kas atved vienu cilvēku pie Kristus. Draudzēs, kas ir jau vecākas – 4 līdz 7 gadus – 7 cilvēki vienu atved pie Kristus. Bet draudzēs, kas vecākas par 10 gadiem, vajadzīgi 85 cilvēki, lai viens cilvēks kristītos. Ir par ko padomāt...

Izmantoti ziņu aģentūras ANN (Adventist News Network) materiāli

Uldis Liepiņš,
adventistu Rīgas 5. draudzes
mācītājs.

Elena Vaita – toreiz, tagad un turpmāk

Šodien, kad sastopam tik dažādus viedokļus, ir svarīgi rast personīgu atbildi uz saviem un citu jautājumiem par Elenu Vaitu. Lai to izdarītu, tad pašam jālasa viņas rakstītais tā, lai sirds un prāts viemēr būtu atvērts Patiesības Garam.

“**V**isietekmīgākā Septītās dienas adventiste šīs baznīcas vēsturē, bez šaubām, ir bijusi Elena Vaita (1827–1915). Savas dzīves septiņu gadu desmitu pravieša darbā viņa personīgi un viņas raksti daudz izdarīja, lai veidotu un vadītu adventismu. Pēc Elenas Vaitas nāves 1915. gadā viņas padomi un skatījumi ir turpinājuši vadīt denomināciju.”

Tā lasām 1996. gadā publicētajā Džordža R. Naita grāmatā “Iepazīšanās ar Elenu Vaitu” (*Meeting Ellen White*).

Katrs, kam pieejams internets, var pārliccināties, kas bija Elena Vaita un kāpēc miljoniem cilvēku uzskata viņas darbus par īpaši vērtīgiem un nozīmīgiem. Tur atrodam arī šādu informāciju un viedokli: “Viņa bija sieviete ar brīnumainām garīgām dāvanām, kura, lai gan lielāko dzīves daļu nodzīvoja 19. gadsimtā, tomēr ar savu rakstu palīdzību un atklāto kalpošanu ir atstājusi milzīgu iespaidu uz miljoniem cilvēku visā pasaulē, kas dzīvo 20. gadsimtā.

Dzīves laikā viņa sarakstīja vairāk nekā 5000 periodisku rakstu un 26 grāmatas; bet šodien, ieskaitot savāktu materiālu no viņas 55000 lapaspušu plašā manuskripta, angļu valodā ir pieejami vairāk nekā 100 dažādu nosaukumu darbi. Viņa ir visvairāk tulkotā rakstniece – sieviete visā literatūras vēsturē un visvairāk tulkotā amerikāņu rakstniece. Viņa rakstījusi par dažādām tēmām, ieskaitot reliģiju, izglītību, veselību, attiecībām sabiedrībā, evaņģelizāciju, pravietošanu, grāmatu izdošanu, uzturu un darba organizāciju. “Ceļš pie Kristus” – viņas labākā grāmata par veiksmīgu kristīgu dzīvi, kas izmainījusi daudzus –, ir publicēta vairāk nekā 135 valodās.”

Garīgās dāvanas un draudze

Tagadējais elektronisko mediju laiks paver iespējas ātri un viegli atrast atbildes uz jautājumu, kam tad īsti tic Septītās

dienas adventisti. Adventistu multimediju lapā www.adventisti.lv ir sadaļa – *studijas un pētījumi*. Tur ir arī Adventistu Baznīcas 28 ticības pamatmācības.

Piektā informē, ka Svētais Gars draudzei sniedz garīgās dāvanas, lai tā spētu liecināt par Kristu, un, saskaņā ar Rakstiem, vada to visā patiesībā.

Septiņpadsmitā skaidro, ka katrā paaudzē Dievs dāvina visiem savas draudzes locekļiem garīgās dāvanas, kuras katram jālieto mīlestības pilnā kalpošanā kopējam draudzes un cilvēces labumam. Šīs dāvanas Svētais Gars pēc Savas gribas dod katram loceklim, un tās ietver visas spējas un kalpošanas, kas nepieciešamas draudzei, lai izpildītu tai dievišķi noteikto uzdevumu. Saskaņā ar Svētajiem Rakstiem, šīs dāvanas ietver ticību, dziedināšanu, pravietošanu, pasludināšanu, mācīšanu, vadīšanu, salīdzināšanu, līdzjūtību, žēlsirdības un sevi upurējošu kalpošanu, lai palīdzētu un sniegtu iedrošinājumu cilvēkiem. Daži draudzes locekļi ir Dieva aicināti, apveltīti ar Garu un draudzē tiek atzīti kā mācītāji, evaņģēlisti, apustuļi un skolotāji, kas sagatavo draudzes locekļus kalpošanai, veicina draudzes garīgo briedumu un audzina to ticības vienotībā un Dieva atziņā. Kad draudzes locekļi pielieto šīs garīgās dāvanas kā uzticīgi Dieva dāvanu namturi, draudze ir aizsargāta no viltus mācību postošās ietekmes, pieaug Dieva dotā izaugsmē un tiek celta ticībā un mīlestībā.

Astoņpadsmitā Adventistu Baznīcas ticības pamatmācība īpašu uzmanību pievērš praviešu gara dāvanai, jo Septītās dienas adventisti tic, ka šī dāvana ir atlikuma draudzes pazīšanas zīme un tā ir atklājusies Elenas Vaitas kalpošanā. Kā Kunga vēstneses raksti tie turpina būt autoritatīvs patiesības avots, kas draudzi iepriecina, vada, dod padomus

un labo. Tie arī skaidri norāda, ka Bībele ir standarts, pēc kura jāpārbauda visas mācības un pieredze.

Vai Elenai Vaitai ir patiesība?

Elenai Vaitai veltītajā 2005. gada visaugstākā līmeņa Oregonas savienības apspriedē Dr. C. Ņūborns (*Craig Newborn*) sacīja, ka, lai gan Adventistu Baznīca apliecina ticību šai pamatmācībai, tomēr “pēdējo gadu laikā mēs daudz esam zaudējuši. Adventistu jaunatnei nav skaidrs, ko īsti viņu baznīca māca par Elenu Vaitu. Līdz ar to tā nelasa viņas liecības. Valjūdženis2 (*Valuegenesis2*) aptauja atklāj, ka pēdējo desmit gadu laikā ir samazinājies Elenas Vaitas rakstus lasošo adventistu jauniešu skaits no 13% uz 6%. Septītās dienas adventistu Baznīcā ir iestājusies krīze, kas cieši saistīta ar pieaugošu draudzes locekļu vienaldzību pret Elenas Vaitas rakstiem un kalpošanu”.

2008. gada oktobra sākumā man bija saruna ar kādu vidējās paaudzes septītās dienas adventistu Latvijas draudzes locekli. Kad pajautāju: “Vai Elena Vaita ir patiesības balss adventismā?” saņēmu tiešu un skaidru atbildi: “Noteikti!” Tālākajam manam jautājumam: “Vai Elena Vaita ir patiesības balss pasaulē?” sekoja atbilde: “Arī!” Pēc tam šos divus jautājumus pajautāju adventistu sapulcē. Šeit dzirdēju vienlaicīgi “jā” un “nē”. Viens no “nē” atbildētājiem man vēlāk paskaidroja, ka viņš vērtē Elenu Vaitu, bet nepiekrīt, ka viņu liek Bībeles vai Dieva vietā, jo “patiesības balss” viņa skatījumā ir Bībeles un Dieva Balss.

Personiskās sarunās šos jautājumus esmu līdzdalījis vēl citiem dažādu paaudžu draudzes locekļiem. Līdzšinējās atbildes arvien bijušas: “Protams. Kā gan citādi. Jā. Domāju, ka jā.” Jautājums: “Vai Elena Harmona runā patiesību?” bija aktuāls arī toreiz, kad viņa 17 gadu vecumā citiem atstāstīja savu pirmo atklāsmi. Daži viņai ticēja, citi šaubījās, un bija arī tādi, kas pilnīgi noraidīja Elenas Harmonas liecību.

Jautājums, vai Elenai Vaitai ir patiesība, tagad ir ne mazāk aktuāls, jo elektroniski oriģinālvalodā ir pieejamas visas Elenas Vaitas dzīves laikā publicētās grāmatas plus vēl visi daudzie viņas mantojuma fonda izdevumi pēc 1915. gada. Apgūstamais materiāls visā tā daudzveidībā atkal un atkal lasītājā izraisa jautājumu: “Vai Elenas Vaitas rakstītais ir patiesība?” Tā kā viņas literārie darbi ir plaši izplatīti un viegli pieejami internetā, tad izskatās, ka šis jautājums turpmāk kļūs vēl jo svarīgāks un nozīmīgāks.

Lasītāj, kā tu atbildi uz saviem un citu jautājumiem par Elenu Vaitu? Kādas viņas grāmatas esi izlasījis? Vai uztver tajās patiesību? Vai Tevi ir skārusi šī Septītās dienas adventistu Baznīcas krīze, kurai raksturīga atsvešināšanās, attālināšanās un pat neticība Elenas Vaitas liecībām?

Pārprastā liecība

Rīgā, Baznīcas ielas 12a grāmatu galdā jau deviņus gadus ir iespējams iegādāties Džordža R. Naita grāmatu “Kā lasīt Elenas Vaitas rakstus”. Tā ne tikai iepazīstina ar Elenas Vaitas darbu lasīšanas un interpretācijas principiem, bet runā par viņas rakstu mērķi, šo rakstu attiecībām ar Bībeli un kāpēc vajadzīgs īpašs lasīšanas plāns. Šīs grāmatas lapaspusēs ir arī aprakstīti pagātnes piedzīvojumi, kas rāda, cik neveiksmīgi un aplami iespējams lietot Elenas Vaitas liecību fragmentus īpašu mērķu sasniegšanai. Mani ļoti iespaidoja tas, ko grāmatā “Kā lasīt Elenas Vaitas rakstus” uzzināju par M. L. Andreasena personisko pieredzi. 1930. un 1940. gados viņš bija viens no pazīstamākajiem adventistu teologiem. Atceros, kā mūsu Latvijas draudžu iepriekšējo

Viedoklis

Valdis Zilgalvis,

adventistu draudžu Baltijas ūnijas prezidents.

Runājot par Elenas Vaitas nozīmi manā garīgā dzīvē, man prātā nāk viņas pamatatzinums: “Ja mēs pētītu Bībeli tā, kā tas mums vajadzīgs, tad viņas raksti nebūtu vajadzīgi”. Dieva darbību caur viņu Elena Vaita ir apzīmējusi kā mazāko gaismu, kas ved pie lielākās.

Es uzaugu adventistu ģimenē. Tēvs un māte atstāja īstu kristiešu piemēru. Sasniedzot 18 gadus, tomēr kristīties vēl nevēlējos – kaut kā pietrūka. Biju dzirdējis daudz iedvesmojošu svētrunu, bet likās, ka vēl jāpagaida. Tad manās rokās nonāca ar rakstāmo mašīnu pārrakstīta grāmata “Laikmetu ilgas”. To man uzdāvināja Astra Liepiņa, mācītāja Ulda Liepiņa māte. Lasot šo grāmatu, nonācu pie izvēles pilnībā atdot sirdi Jēzum. Vēlāk, kad bija iespēja lasīt citu teologu darbus, tajos varēja ieraudzīt daudz dziļu domu, skaidrojumu, tomēr Elenas Vaitas darbos es pamanīju kaut ko tādu, ko nevar atrast citur, proti, viņa Bībeles mācības redz Lielās Cīņas starp Kristu un sātanu gaismā. Līdz ar to labāk izprotama grēka īstā vara un dziļākā vajadzība pēc Kristus atbrīvojošā spēka. Te skaidri saskatāma dievišķās inspirācijas gudrība.

Ja domājam par viņas darbu nozīmi draudzei šodien, tad, lai arī viņa ir tos rakstījusi 19 gs., un ir lietas, kas šodien jāskata mūsdienu dzīves un kultūras kontekstā, tad tomēr principi, kas ir šajos darbos, joprojām ir spēkā, jo tie ir bībeliskie principi. Mūsu galvenais uzdevums ir saskatīt šos principus. Vērojot viņas rakstus dzīves sākumā un salīdzinot tos ar rakstiem dzīves noslēgumā, redzam lielu izaugsmi. Piemēram, grāmatiņa “Ceļš pie Kristus” tiek vērtēta tālu aiz mūsu draudzes robežām. Tas ir darbs, kurā ieskatās ar cieņu vadošie Bībeles teologi, mācītāji un evaņģēlisti. Savukārt, domājot par mūsu draudzi, bez viņas mūsu draudze nebūtu tāda, kāda tā ir šodien.

Ir divas galējības, kuras šad un tad parādās. Ir draudzes locekļi, kuri paziņo, ka viņas darbi ir svarīgāki pat par Bībeli, un ir otra pretēja galējība, ka šie darbi tiek pilnībā atmesti. Tomēr ne viena, ne otra pieeja nav pieņemama. Ļoti daudz zaudē tie, kas šādi attiecas pret viņas darbiem. Lai izprastu viņas rakstīto, ir jāiedziļinās vēsturiskā kontekstā, jāizprot, kādos apstākļos attiecīgās liecības rakstītas, līdzīgi kā to darām ar Bībeli. Mums jācenšas izprast, ko autors gribējis pateikt.

Šā gada oktobrī satikos ar Ģenerālkonferences Elenas Vaitas Mantojuma sekretāru un saņēmu iepriecinošu ziņu, ka viņas darbi tiks iespiesti jaunā izskatā – tiks iespiesta visa vēstule vai visa runa un dots paskaidrojums, kad, kā un kam tā rakstīta vai runāta. Tādā veidā lasītājam būs iespējams izprast attiecīgā raksta kontekstu. Tātad ne salikti fragmenti no dažādiem darbiem, bet tieši viņas rakstītais vai runātais kopumā ar konteksta izpratni. Es domāju, ka tas ļoti palīdzēs mūsdienu lasītājam pareizāk izprast tieši to, ko viņa ir teikusi.

Elena Vaita, runājot vienu no spilgtākajām pēdējām svētrunām, esot draudzes priekšā pacēlusi Bībeli un teikusi: “Cieniet šo grāmatu!” •

paaudžu garīgās autoritātes E. Klotiņš, J. Oltiņš un E. Grīnbergs pieminēja un citēja M. L. Andreasenu. “Kā lasīt Elenas Vaitas rakstus” 102. un 103. lpp. ir atrodams paša Andreasena stāsts par to, kā viņš mēģināja uzkāpt veselības reformas kalngalos, domājot, ka viņu vada Elenas Vaitas liecība. Līdzdaļu dažus fragmentus:

“Veselības reformu es piedzīvoju gadsimta sākumā. Mēs nopietni izturējāmies pret to un pieņēmām pārspīlēta formā. Es pārtiku gandrīz tikai no zemesriekstu pastas un ūdens. ... Mūsu ēdienkartē bija palikusi gandrīz vienīgi zemesriekstu pasta. Pārtiekot no tās, es pat veicu kolportiera darbu. Es vienmēr atteicos, ja mani uzaicināja pie galda, toties maisiņā man līdzī bija zemesriekstu pasta. Es to mēdzu arī pārdot – tas iekļāvās veselības reformā. Trīs reizes dienā es ēdu zemesriekstu pastu un dzēru ūdeni, līdz uzzināju, ka divas reizes ir labāk, un tā es sāku ēst zemesriekstu pastu divreiz dienā.

NOZĪMĪGĀKIE E. VAITAS DARBI:

Ceļš pie Kristus (1892) – klasisks un kodolīgs kristieša ceļa kopā ar Jēzu apraksts.

Kristus līdzības (1900) – par Jēzus līdzībām.

Audzināšana (1903) – kristīgās audzināšanas principi.

Kristus dziednieciskā kalpošana (1905) – padomi veselīgam dzīvesveidam un kalpošanai citiem.

Kristus Kalna svētruna (1896) – pārdomas par Kristus Kalna svētrunu.

Laikmetu konflikta sērija:

Sentēvi un pravieši (1890) – atspoguļo laiku kopš radīšanas līdz ķēniņam Dāvidam.

Pravieši un ķēniņi (1917) – atspoguļo laiku no ķēniņa Salamana līdz pēdējai Vecās Derības grāmatai.

Laikmetu ilgas (1898) – visapjomīgākais darbs, emocionāli un saistoši atspoguļo Jēzus dzīvi un kalpošanu.

Apustuļu darbi (1911) – stāsts par divpadsmit apustuļiem, viņu kalpošanu un agrīno draudzi.

Lielā cīņa (1888, 1911) – baznīcas vēsture lielās cīņas starp Kristu un sātanu kontekstā.

Elena Vaita 1878. gadā

Galvenās tēmas, par kurām raksta Elena Vaita:

- Dieva mīlestība.
- Lielā cīņa.
- Jēzus, krusts un glābšanās caur Viņu.
- Bībeles centrālā nozīme.
- Jēzus otrā atnākšana.
- Trešā eņģeļa vēsts (Atkl. 14:6-12) un adventistu misija.
- Praktiskā kristietība un kristīga rakstura veidošana.

...Tad kādā vietā Elenas Vaitas rakstos es izlasīju, ka, kopumā ņemot, cilvēki ēd par daudz. Šo domu es attiecināju uz savu zemesriekstu pastu divreiz dienā. ... No šī brīža es samazināju zemesriekstu pastas daudzumu, un tad mana ēdienkarte sastāvēja no zemesriekstu pastas, dažiem vienkāršiem dārzeņiem un zemesriekstiem; tā tas turpinājās nevis dienu, mēnesi vai gadu, bet desmit gadus. Tā rīkodamies, mēs bijām nopietni un godīgi, un domājām, ka mūsu rīcības pamats ir liecība...”

Šis un vēl citi piemēri, kā arī mūsu pašu piedzīvojumi Latvijā rāda, ka ne visi vienādi uztveram Elenu Vaitu kā patiesības balsi adventismā. Pārpratumi, pārskatīšanās, doma, ka mans paša prāts un spriedums ir pilnīgi pietiekošs, lai vienmēr uztvertu Elenu Vaitu kā vienīgo tagadējā laika patiesību, pēcgālā var ievest nelaimē, kuru izgaismo Gal 6:3 – “ja kāds domā, ka viņš kas esot, nebūdam nekā, tas pievil pats sevi”. Pašpievilts cilvēks dažkārt brīnumaini pievil citus. Vēlāk atklājas, ka aiz šiem brīnumiem slēpjas pretpatiesības gars. Kristus otro atnākšanu gaidošos tesalonīkiešus Patiesības Gars toreiz uzrunāja: “... lai neviens jūs nemaldina ne šādā, ne tādā veidā.” (2Tes 2:3) Vai sadzirdam šī paša Patiesības Gara, Dieva Gara mūžīgās mīlestības balsi tagad?

Mazā gaisma, kas norāda uz lielo gaismu

Lasītāj, ieskatīsimies vēl kādā Džordža R. Naita grāmatas “Kā lasīt Elenas Vaitas rakstus” fragmentā.

“Atšķirībā no dažiem, kuri sevi sauc par jauno laiku praviešiem un kuru sekotāji pret viņu rakstiem izturas kā pret trešo derību, Elena Vaita paskaidro, ka viņas loma ir “paaugstināt” Dieva Vārdu un “aicināt cilvēka prātu kavēties pie tā, lai visus ietekmētu patiesības skaistā vienkāršība”. Par savu mērķi viņa ir uzskatījusi vest cilvēkus “atpakaļ pie Vārda, kuram tie ir pārstājuši sekot”. “Rakstītās liecības,” viņa sacīja “nav tādēļ, lai nestu jaunu gaismu, bet, lai radītu spēcīgu tās patiesības iespaidu, kas jau ir atklāta” Bībelē. Šķiet, ka visskaidrāk savu lomu Elena Vaita ir izteikusi, raksturodama savus rakstus kā “mazo gaismu, kurai cilvēki jāved pie lielās gaismas [Bībeles]”, jo tie pievērsa maz uzmanības Bībelei.

Šī izpratne ir vissvarīgākā, kas mums jāzina par Elenas Vaitas kā rakstnieces kalpošanu. Viņa pastāvīgi pievērsa cilvēku uzmanību Bībelei kā kristieša dzīves autoritātei, bet nekad nepasniedza savus rakstus kā līdzvērtīgu vai no Rakstiem neatkarīgu autoritāti.” (“Kā lasīt Elenas Vaitas rakstus” 15., 16. lpp.)

Šāda Elenas Vaitas attieksme pret Bībeli, viņas rakstītā līdzināšanās un pat atbilstība tam, ko citi rakstījuši; Elenas Vaitas sirds liecība, pazemība un krietnums rosina pārdomāt jautājumu: “Vai viņa ir vienīgā patiesības balss adventismā?”

Jau pieminētajā Elenai Vaitai veltītajā 2005. gada visaugstākā līmeņa Oregonas savienības apspriedē savā prezentācijā “Iepazīsti patieso Elenu Vaitu” (*Meet the Real Ellen White*) Džordžs R. Naita secināja: “Daudzi adventisti Elenu Vaitu ir pacēlušī tādos augstumos, ka esam aizmirsuši – viņa bija viena no mums.”

Tas man atgādināja paša pieredzi un piedzīvoto. Iepazīstot patieso Elenu Vaitu kā vienu no mums, man kļuvis arvien skaidrāks tas, ka viņa nav vienīgā patiesības balss adventismā, kristietībā un pasaulē. Viņas centieni pievērst garīgo skatu Lielajai Gaismai – Svētajiem Rakstiem, Dzīvā Dieva Vārdam, Bībelei –, pamudina un iedvesmo pilnā sirds atdevē

piederēt tādai kristietībai, kura "...nekā nespēj pret patiesību, bet tikai par patiesību" (2Kor 13:8). Elenas Vaitas liecība nepaverdzina, nesaslēdz aprobežotībā un gadiem ilgi netur vienvēidīgā nomāktībā. Tā vada pie Kristus, Ceļa, Patiesības un Dzīvības, bet Viņš gan ir Vienīgais Vidutājs starp Dievu un cilvēkiem, un neviens netiek pie Tēva, kā tikai caur Dēlu. Sadzirdot Elenas Vaitas liecībā Kristus patiesības balsi, piedzīvojam brīvību, kuru dod vienīgi Viņš: "Ja nu Dēls jūs darīs brīvus, jūs patiesi būsit brīvi." Jāņa 8:36

Sadzirdi patiesības balsi

Neizsakāmu gandarījumu dod piedzīvojums – Elenas Vaitas liecībā sadzirdēt patiesības balsi –, jo tad jaunā svaigumā iemirdzas katrs žēlastības rīts, tad Kristus garīgais tuvums arvien paliek samanāms vistumšākajā pārbaudījuma naktī, un tad dzīvot ir Kristus un mirt ... pat ieguvums.

Piektā liecību sējuma 53. nodaļā "Draudze – pasaules gaisma" Elena Vaita rakstīja: "Mirt – tas ir nopietni, bet vēl nopietnāk ir dzīvot. Katra mūsu dzīves doma, vārds un darbs mūs atkal sastaps. Kādus mēs sevi izveidojam pārbaudes laikā, tādiem mums būs jāpaliek visā mūžībā. Nāve panāk fiziskā ķermeņa izīršanu, bet nemaina raksturu. Kristus nākšana neizmainīs mūsu raksturus; tā vienīgi tos darīs mūžam nemainīgus."

Toreiz, kad viņa dzīvoja, viņa runāja, rakstīja un bija patiesība, kāda tā ir Kristū. Tagad mēs lasām viņas patiesības liecību, kura pagodina Vārdu un ļoti rosina dzīvot no katra dzīvā Dieva Vārda. Dieva Jērs, Kristus, nesdams pasaules grēku, Pilātam sacīja: "Ikviens, kas ir no patiesības, dzird Manu balsi." (Jāņa 18:37)

Vai esi no patiesības? Vai esi patiesības balss adventismā? Vai šodien esam patiesības balss pasaulē? Un kā būs turpmāk? Dieva žēlastības laiks Tev un man vēl devis iespēju dzīvot tā, kā rakstīts: "...runāji patiesību cits ar citu". •

Ivo Roderts,

adventistu Liepājas draudzes mācītājs.

Atbildēt uz jautājumiem par Elenas Vaitas lomu un nozīmi man nav vienkārši. It sevišķi, ja ir jāatbild pēc iespējas īsi, jo, lai paskaidrotu manu attieksmi un

nostāju, man vajadzētu sarakstīt grāmatu vai arī nolasīt vairākas garas lekcijas.

Mani personīgi visvairāk nodarbina jautājums, kāda ir viņas kalpošanas nozīme manā darbā un dzīvē. Vai Elenas Vaitas darbi ir ierocis, ar kuriem es varu pierādīt savu taisnību, norādīt uz citu ticīgo kļūdām un nepilnībām? Manuprāt, nē!

Elenas Vaitas konkrēti adresētiem padomiem bija sava vieta un laiks. Viņas uzmundrinājumi vai pat rājiieni bija svarīgi tiem, kam tie tika rakstīti. Man Elena Vaita ir interesants cilvēks, kas savu dzīvi veltīja kalpošanai Dievam. Un Dievs to varēja izmantot.

Vai jūs neaizkustina tēlainie apraksti viņas grāmatā "Laikmetu ilgas"? Vai jūs nepiesaista vienkāršie skaidrojumi viņas grāmatā "Kristus līdzības"? Vai jūs kaut kas neuzrunā viņas ģeniālajā grāmatā "Ceļš pie Kristus"? Noteikti pamēģiniet. Tās uzrunās arī jūs, un jūs to nekad nenožēlosit! •

Viedoklis

Aivars Ozoliņš,

Vallejo Drive adventistu draudzes mācītājs Glendeilā, Kalifornijā, ASV.

Manuprāt, problēmas, kuras mēs šodien piedzīvojam sakarā ar Elenas Vaitas mantojumu, neslēpjas

tik daudz viņā pašā, cik tajā veidā, kādā draudze viņas mantojumu izlietoja. Elena Vaita nomira 1915. gadā, bet četrus gadus vēlāk, 1919. gadā, Ģenerālkonferences Izpildkomiteja sasauca Bībeles konferenci, kurā apsprieda viņas mantojumu. Lai gan šajā konferencē netika pieņemts neviens "oficiāls" lēmums, diskusijas bija ļoti enerģiskas un virzījās pretī ļoti veselīgai un godīgai attieksmei pret Elenu Vaitu. Piemēram, Ģenerālkonferences prezidents A. G. Daniels konferencē teica: "Mēs neuzskatām, ka pravieša gars ir vienīgais drošais Bībeles izskaidrotājs, tāda pozīcija ir nepareiza. Tā ir viltus mācība, aplams uzskats. ... Tas ir pagānisms. ... Man ir sāpīgi domāt par to, ka daži cilvēki uzskata, ka praviešu gars bija visa vadībā, sniedzot norādījumus un formulējot doktrīnas, un ka mūsu darba pionieri to visu tā arī pieņēma. Paši praviešu gara raksti šādu pozīciju noraida.... Nopietna Bībeles pētīšana ir cilvēka vienīgā drošība. Tam jāķeras pie šīs Grāmatas un nopietni tā jāpēta, un tikai pēc tam viņš var griezties pie praviešu gara rakstiem vai jebkādiem citiem rakstiem, kas viņam var palīdzēt izgaismot un vēl labāk saprast Bībelē atrasto – tikai tāda attieksme ir pieņemama." Diemžēl šīs konferences materiāli tika praktiski aizmirsti, līdz 1975. gadā Ģenerālkonferences arhīvos tos no jauna atklāja kāds pētnieks. Par nožēlu, pēc 1919. gada konferences draudze izvēlējās virzīties pretējā virzienā, un tās attieksmē pret Vaitu neatspoguļojās 1919. gada konferencē apspriestās patiesības.

Manuprāt, runājot par Vaitu un lietojot viņas rakstīto, būtu labi ņemt vērā nākamās aspektus:

- Viņas rakstus vajadzētu aplūkot, ievērojot hronoloģiju, ņemot vērā viņas pašas garīgo izaugsmi laika gaitā.
- Uz viņu vajadzētu raudzīties ar dziļu godīgumu, nemēģinot apslēpt vai mazināt, ne arī pārspīlēt viņas cilvēcīgās kļūdas.
- Atsauksmēm uz viņas rakstiem jābūt faktuālām. Bieži gadās, ka draudzes locekļi apgalvo, ka viņa ir sacījusi kaut ko tādu, kas patiesībā nekur viņas rakstos nav atrodams. Līdzīgi, ir dzirdēti apgalvojumi, ka Bībelē it kā ir rakstīts kaut kas tāds, kas tur nav atrodams; bet patiesībā tas ir teikts Elenas Vaitas rakstos.
- Elena Vaita nebija ne vēsturniece, ne zinātniece, ne ārste un pat arī ne teologe. Viņas raksti nebija domāti kā izziņas avots šajās nozarēs. Viņas raksti bija domāti draudzes garīgajai izaugsmei, un tos vēl šodien vajadzētu lietot kā tādus.

Elenas Vaitas vieta Adventistu draudzē nekad nezudīs. Viņa ir viena no draudzes dibinātājiem un garīgajiem vadoņiem kritiskajā sākumposmā. Viņas ieguldījums veido mūsu vēstures neatņemamu sastāvdaļu. Es esmu pārliecināts, ka Dievs viņu izlietoja īpašā veidā pagātnē un arī vēl šodien, lai sniegtu draudzei garīgu stiprinājumu. •

Ieva Numure,
adventistu Limbažu draudze.
Pārpublicēts no
www.limbazi.adventisti.lv

“Lielajā politikā” līdz ausīm

Augusta beigās notikušajā Adventistu Baznīcas Latvijas draudžu savienības kongresā tika ordinēti vairāki jauni mācītāji, starp kuriem bija arī Limbažu draudzes palīgmācītājs Guntis Bukalders. AV piedāvā iespēju iepazīties tuvāk ar jauno mācītāju un uzzināt vairāk par viņa kalpošanu.

Ievadā, lūdzu, pastāsti nedaudz par sevi...

Ticīgs kļuva Atmosas laikā, deviņdesmito gadu sākumā. Bija lielu pārmaiņu laiks, un tolaik mani ļoti interesēja politika. Reiz Valmieras centrā kāds vīrs tirgoja Bībeles. Daudzi vēlējās iegādāties šo grāmatu, jo padomju gados to bija grūti dabūt. Pārdevējs uzaicināja mani uz Bībeles izpēti semināru, kur iepazīnos ar “lielo politiku”. Ar to es domāju pasaules vēsturi, kādu to Bībelē, Daniēla grāmatā, atklāj Dievs. Tad es sapratu, ka ir kaut kas vairāk par šo politiku, kurā es biju “līdz ausīm”. Bet bija grūti izšķirties pieņemt Dieva plānu manā dzīvē. Vilcinājos gandrīz gadu, līdz sapratu, ka vairāk vilcināties nevaru. Kristījos un ienācu draudzē.

Un tad manā dzīvē strauji sekoja dažādi pavērsieni, kā rezultātā es sāku strādāt Adventistu Baznīcas Baltijas Ūnijā par namturības nodaļas vadītāju. Paraleli šai kalpošanai maketēju garīgās grāmatas un veidoju šo grāmatu vākus, zīmēju ilustrācijas, dažādu pasākumu plakātus. Pēc kāda laika man uzticēja vadīt komunikāciju nodaļu, kur varēju attīstīt savas dizainera un datorgrafika iemaņas. Darbs kļuva aizraujošāks un arī vairāk ar garīgu ievirzi. Pēc dažiem gadiem absolvēju Griggs universitātes teoloģijas fakultāti, ieguvu bakalaura grādu reliģijā. Drīz pēc tam sekoja uzaicinājums paraleli darbam komunikāciju jomā uzsākt palīgmā-

cītāja kalpošanu Limbažu draudzē.

Limbažu draudze tev ir pirmā draudze, kurā tu esi mācītājs. Vai ir viegli kalpot par mācītāju?

Jā, šī ir mana pirmā draudze. Un man šī draudze tiešām ir ļoti mīļa. Laikam jau sava veida pirmā mīlestība (smaida). Vai viegli kalpot? Iesākumā šķita interesanti – draudze, kurā nav pilnīgi nekādu problēmu. Vienkārši ideāli. Tas šķita jauki, bet reizē arī mazliet dīvaini. Kā tā var būt, ka nav problēmu? Nu ir apritējuši nepilni divi gadi, un cilvēki pamazām atraisās, un izrādās, ka problēmu nav maz. Bet priedē tas, ka draudzes locekļi uzticas un ir pozitīvi noskaņoti pārmaiņām. Līdz ar to uz otro jautājumu varu atbildēt pozitīvi.

Kādam cilvēkam ir jābūt, lai varētu kļūt par mācītāju?

Tas ir grūti atbildams jautājums. Man šķiet, ka vislabāk, ja uz to ir Dieva aicinājums, jo citādi ilgtermiņā nekas labs tur nesanāks. Protams, ir jābūt godīgam, ar vēlmi strādāt ar cilvēkiem, atbildības sajūtai par uzticēto pienākumu un ar pozitīvu skatu nākotnē.

Kāds bija tavš ceļš uz to? Vai tas, ka tiki ordinēts, kaut ko mainīs tavā kalpošanā?

Pats pamats ir personīgas attiecības ar Dievu. Tās ir pārdomas par Viņa vadību, Viņa rīcību gan Bībelē, gan manā un manu tuvinieku dzīvē. Visus šos gadus, kad uznākušas kādas šaubas, Dievs ir devis spēku iet tālāk. Strādājot

Baltijas Ūnijā, ir bijusi iespēja tikties ar daudziem cilvēkiem Baltijas valstīs un redzēt, kā Dievs risina mūsu problēmas, kā Viņš virza visu uz priekšu.

Dievkalpojums ir ārējā, publiskā Dieva pielūgsmes forma, kas zināmā mērā izpaužas dažādos rituālos, bet pamats ir personīgais piedzīvojums ar Dievu, kad jūti Viņu gan kā Draugu, kam vienmēr gribi izstāstīt visu, gan kā Glābēju, kas atdevis savu dzīvību par tevi, un no šīm divām lietām izriet viss tālākais – Dieva slavēšana, kalpošana draudzē un līdzcilvēkiem. Tas izveido tādu neredzamu saiti. Un par šo savu piedzīvojumu ar Dievu vēlos stāstīt arī citiem, lai reliģijas ārējās formas nenostātos ceļā dzīvām attiecībām ar Dievu.

Runājot par mācītāja amatu, godīgi sakot, esmu centies izvairīties no šī amata, cik ilgi vien spēju (smaida)! Domāju – ja tā ir Dieva griba, tad es darīšu, bet pats gan netīkoju pēc šī amata. Pēdējo trīs gadu gaitā pamazām radās pārliecība, ka tā varētu būt Dieva griba. Pamazām apradu ar domu, ka varēšu strādāt ne tikai ar datoriem, bet arī ar cilvēkiem. Šo nekad neesmu uzskatījis par savu stipro pusi, bet Dieva žēlastībā pamazām ir nostiprinājusies sajūta, ka kopā ar Viņu kaut ko spēšu veikt.

Par ordināciju. It kā no vienas puses, tā nebija galīgi negaidīta – biju kalpojījis baznīcā jau 17 gadus, tikai ne kā

mācītājs. Bet no otras puses, tas zināmā mērā bija pārsteigums – jau pēc nepilniem diviem gadiem, kopš kalpoju Limbažos par palīgmācītāju. Protams, ordinācija nozīmē daudz ko. Pirmkārt, tā ir Baznīcas uzticība man kalpošanas darbā. Tā nozīmē arī atbildību, jo tagad man ir tiesības kristīt un veikt laulību reģistrāciju. Tas uzliek papildus atbildību par savu rīcību.

Kā Tu vērtē savu kalpošanu Limbažu draudzē? Kas, tavuprāt, draudzē ir mainījies šo divu gadu laikā, kopš esi Limbažos? Kas padarīts un kas vēl būtu jādara?

Jūtu, ka šie divi gadi ir tikai iesākums. Tikai tagad parādās pirmie darba rezultāti, parādās arī vēl darāmais. Man šķiet, ka draudze ir kļuvusi draudzīgāka, smaidīgāka. Cilvēki pamazām atveras un vēlas kaut ko darīt arī apkārtējās sabiedrības labā.

Kas vēl būtu jāpaveic? Pirmām kārtām, jāsaliedē draudze kā viena ģimene. Otrkārt, gribētu vairāk uzmanības veltīt cilvēku iepazīstināšanai ar Dievu, lai mēs patiesi varētu saukties Viņa

bērni un būtu gatavi satikties ar Viņu, kad Viņš nāks atkal uz šo zemi. Tā ir draudzes sūtība. Tā ietver arī bībelisku Svētā Gara darbības skaidrošanu draudzē. Jo cilvēki ir dedzīgi, bet dažreiz pietrūkst zināšanu. Tas prasa nopietnas Bībeles studijas. Man šķiet, ka Dieva Gars darbojas caur to, ko mēs mācāmies, kam veltījam savu laiku un pūles. Un treškārt, es vēlētos arī izveidot sirsnīgas attiecības ar citām draudzēm Limbažos. Neskatoties uz dažām konfesionālām atšķirībām,

sagādājuši tādas mācību materiālus, kas izaicina pārdomāt kalpošanas praksi un liek radoši domāt.

Zinu, ka darbojies ar informācijas tehnoloģijām. Pastāsti, lūdzu, ko tieši tu dari?

Darbs komunikāciju nodaļā Baltijas konferencē Īnijā lielā mērā saistās ar datoriem. Gan datortīklu uzturēšana, gan “datoru parka” uzturēšana darba kārtībā. Protams, arī ziņu rakstīšana un publicēšana internetā. Reizēm rīkoju seminārus draudzēs par ziņu rakstīšanu,

Dievs mums ir devis spēju domāt un analizēt – pagodināsim Viņu, izmantojot šīs spējas!

daudz kas ir kopīgs. Un kalpošana līdzcilvēkiem parasti nav saistīta ar konfesionālo atšķirību jautājumiem. Ir labi, ja vismaz kalpošanā apkārtējai sabiedrībai mēs varam būt vienoti mūsu Kunga Jēzus Kristus mīlestībā.

Nesen kādā svētrunā tu pieminēji, ka esi izvēlējies turpināt studijas. Pastāsti, lūdzu, ko un kur tu studē?

Jā, Dievam patīk pārsteigumi! Vienu tādu Viņš man sagādāja, sniedzot iespēju turpināt studijas teoloģijā. Velsas universitātē (Anglijā) bija izsludinājusi brīvas vietas neklātienes klasē, bet nebija atsaukušies tik daudz studentu no Polijas, cik viņi bija cerējuši. Un tā man un Talsu mācītājam radās iespēja burtiski pāris nedēļu laikā iestāties šajā universitātē un uzsākt maģistra studijas kalpošanā. Pagaidāmmācības ir plānotas divreiz gadā Belgradā (Dienvidslāvijā). Starp sesijām ir jāveic pamatīgi Bībeles izpētes darbi. Viena materiāla sagatavošanai esot jāvelta aptuveni 200 stundas izpētes darba. Tas pagaidām sagādā vislielākās problēmas. Bet mācības ir ļoti interesantas, pasniedzēji ir

par attiecībām ar masu mēdijiem.

Kādi ir tavi hobiji jeb mīlākās nodarbošanās? Vai tam laika pietiek?

Lielā mērā mans darbs ir arī mans hobijs. Patīk fotografēt, kaut arī pašam vēl nav tāda kārtīga foto aparāta. Vienmēr nākas no kāda aizlienēt. Bet šai ziņā mani ir ļoti draugi! (Smejas.) Patīk veidot mājas lapu dizainu. Piemēram, *adventisti.lv*, *macpasaule.lv* un tagad arī Limbažu draudzes mājas lapu. Nu jau kādus četrus gadus aizraujos ar Macintosh datoriem. Gandrīz visus draugus esmu pierunājis pāriet uz šīs sistēmas datoriem. Tas ir tāpat kā ar evaņģēliju – ja esi atradis kaut ko ļoti labu, tad gribas par to pastāstīt arī draugiem.

Ar laiku gan ir tā kā ir. Jau divus gadus nesanāk laika atjaunot Virtuālās Baznīcas portālu. Tomēr ceru, ka šogad izdosies. Lielākais darbs jau sen padarīts, atliek salikt kopā lapas dizainu. Bet pašlaik ir mācības un tik daudz citu darbu, ka tam neatliek laika.

Ko tu novēlētu mūsu lasītājiem?

Vairāk laika veltīt Bībeles izpētei un arī mācīties teoloģiski domāt. Citējot kādas grāmatas vārdus – “religiskā dedzība ir motivācija, nevis aizvietojošs rūpīgai domāšanai.” Domāt nav viegli un reizēm ir pat bīstami – visu ko var izdomāt! – bet nedomāt ir vēl bīstamāk. Dievs mums devis spēju domāt un analizēt – pagodināsim Viņu, izmantojot šīs spējas. Un vēl – centīsimies visus labos iesāktos darbus arī padarīt līdz galam. Un uzsmaidīt līdzcilvēkiem, jo šodien tik maz ir smaidu cilvēku sejās.

Adventes Misijas Seminārs Sužos

Valija Rāge

Adventes Misijas Seminārs Latvijā darbojās no 1923. gada 6. decembra līdz 1940. gada 1. augustam. Tā bija garīga mācību iestāde. Bez Bībeles izpēti priekšmetiem mācīja arī vispārīzglītojošus priekšmetus, svešvalodas un praktiskajai dzīvei noderīgas iemaņas. Seminārā gatavoja garīgos darbiniekus.

Seminārs atradās pie Rīgas, Ķīšezerā krastā, iepretim Mežaparkam – Sužu muižā, ko draudzes savienība nopirka 1923. g. 5. septembrī no Stolla kunga. Kartē šī vieta atzīmēta ar vārdu „Suži”, ko arī visbiežāk lietoja, runājot un rakstot par semināru.

Pirmsākumi

Misijas darba veikšanai vispirms šeit bija iecerēta sanatorija. Tāpēc divdesmito gadu sākumā Jēkabs Šneiders un Jānis Birziņš ierosināja dibināt sanatorijas fondu. Draudžu locekļi pašai izlēma vācu līdzekļus. Daudzi strādāja dažādus papildus darbus. Citi vāca ārstniecības augus aptiekām, pārdeva rokdarbus, kolportēja ar garīgo literatūru. Kas to spēja, ziedoja vērtslīetas un citas mantas. Atkarībā no locekļu skaita, katrai draudzei bija savs plāns. Par līdzekļu savākšanas gaitu pārskatu sniedza žurnāls „Adventes Vēstnesis”. Tādā veidā jau 1923. gadā bija savākts apmēram pusmiljons Latvijas rubļu (jeb Ls 10 000). Tas bija daudz, jo toreiz Latvijā bija tikai 25 draudzes ar 1376 locekļiem.

Ņemot vērā ļoti lielo vajadzību pēc misijas skolas, ceturtajā Latvijas draudžu saemē (kongresā) 1923. g. (no 8.-13. maijam) nolēma savāktos līdzekļus pārskaitīt skolas fondā.

Mūsu jaunatne jau 1920. g. saemē un arī turpmāk bija lūgusi lemt par garīgu

mācību iestādi jeb garīgiem kursiem. Sanatorijas ierīkošanu kavēja arī personāla un būvēm vajadzīgo līdzekļu trūkums.

Pirkšana

Pirkšanai iecerēto Sužu muižu 1923. g. parādīja brāļiem L. Raffam, Eiropas nodaļas lauku sekretāram, un H. Kristianam, kad viņi, atceļā no konferences Tallinā, ieradās Rīgā. Brāļi Sužu muižu atzina par piemērotu misijas skolas vajadzībām, un šo lietu atbalstīja Ģenerālkonferencē, kura deva trūkstošos līdzekļus objekta nopirkšanai. Toreiz Vispasaules Savienības priekšnieks bija V. Spaisers.

Sužu pirkšana saistījās ar daudz grūtībām, jo bija arī citi pircēji. Pateicoties Dieva aizgādībai, toreizējā Latvijas draudžu savienības priekšnieka Kārļa Suttas enerģiskai un mērķtiecīgai rīcībai, kā arī Baltijas ūnijas vadītāja D. Valla atbalstam, 1923. g. septembra beigās Suži kļuva mūsu draudžu īpašums. Vēlāk, kavējoties atmiņās par Sužu pirkšanu, Kārlis Sutta man stāstīja, ka Sužu likteni izšķīrušas piecas minūtes: kad viņš nācis pa kāpnēm lejā ar noslēgtu pirkšanas līgumu rokā, pretim steidzies cits pircējs, kas sūrojies, ka viņš par piecām minūtēm nokavējies.

Sužu muiža ar visu dzīvo un nedzīvo inventāru, zemi un pārrakstīšanas izdevumiem izmaksāja piecus miljonus

rubļu jeb Ls 90 000.

Kāpēc Suži?

Suži bija piemērota vieta misijas skolai tādēļ, jo te perspektīvā varēja izvērst audzēkņu apmācību dažādos praktiskos darbos, ierīkot attiecīgas darbnīcas, sniegt arodizglītību. Šis apstāklis bija svarīgs. Draudzēm bija vajadzīgi vispusīgi sagatavoti darbinieki – ne tikai garīgam darbam, bet arī praktiskai dzīvei. Darbs skolas saimniecībā bija viens no audzināšanas faktoriem. Turklāt daudziem audzēkņiem tas sniedza vienīgo iespēju nopelnīt skolas naudu. Dažos mācību gados tādu audzēkņu bija ap 50% un vairāk.

Zeme, pārrēķinot pūrvietas hektāros, bija ap 100 ha. No tiem aramzeme 55,5 ha, mežs 28 ha, pļavas 10 ha, dārzs 5 ha un 1,5 ha nederīgas zemes. Visa Sužu zeme ar Ķīšezeru robežojās 3,5 km garumā.

Satiksmē ar Rīgu bija gan pa zemes ceļu, gan pāri ezeram. Pa zemes ceļu braukuši pajūgā līdz Baložiem, tad ar tramvaju. Pēdējos gados bija motorlaiva „Adventa”. Ziemā, ejot pāri ezeram, bija jāuzmanās, lai neiekristu makšķernieku izcirstos āliņģos. Bija arī jāvēro, vai nav gājis kuģītis no Juglas uz Jaunciemu, kurš veda kokmateriālus Mītmaņa papīrfabrikai. Tad bija jāgaida, līdz kuģīša ceļš atkal aizsals.

Ķīsezers un skaistais priežu mežs veidoja brīnišķīgu dabas ainavu, par ko

pastāvīgi varēja priecāties audzēkņi.

Kas notika Sužos

Skolas vadītājs L. F. Osvalds 1925. g. skolas brīvlaikā ierīkoja nelielu vasaras pansiju, kas darbojās vairākus gadus un ko atpūtnieki iecienīja skaistās apkārtnes un labās apkalpošanas dēļ.

Savā laikā darbojās arī stikla slīpētava un galdniecība, kur nodarbināja audzēkņus. Iespēja strādāt dažādās skolas saimniecības nozarēs, kā laukkopībā, lopkopībā, dārzniecībā, mājāsaimniecībā u.c., bija ļoti laba lieta. Arī maksātspējīgiem audzēkņiem katru dienu bez atlīdzības vajadzēja 2 stundas strādāt kādā nozarē, iegūstot praktiskā darba iemaņas. Sludinātājs E. Kotiņš man stāstīja, Sužu vasaras pansiju izmantojuši arī sportisti. Veselīgais uzturs, Sužu dzīves un atpūtas režīms viņiem palīdzējis labāk sagatavoties sacensībām.

Daudzus gadus vasarās darbojās arī mazturīgu ģimeņu bērnu atpūtas kolonija, svaigus produktus uzturam tā saņēma no skolas saimniecības. Te bija arī skolotāji, kas varēja vajadzības gadījumā bērniem palīdzēt mācībās. Bērņus uzņēma neatkarīgi no vecāku konfesijām piederības, tāpat kā audzēkņus skolā, līdz 1940. g. 10. aprīlim, kad Izglītības ministra J. Auškāpa pavēle noteica, ka skolā drīkst uzņemt tikai adventistu draudzes locekļus vai viņu bērnus.

Savu darbību seminārs uzsāka 1923. g. 6. decembrī kā 6 mēnešu misijas kursu ar 34 audzēkņiem un 3 skolotājiem. Jau nākošajā gadā kursu pārdēvēja par Baltijas ūnijas misijas skolu, jo te mācījās audzēkņi arī no Igaunijas un Lietuvas. Skolu iesvētīja 1925. g. 10. janvārī. Piedalījās Eiropas nodaļas priekšnieks L. H. Kristians, Eiropas nodaļas Izglītības nodaļas vadītājs V. M. Landins un Baltijas ūnijas vadītājs D. V. Valls. 1930. g. 11. martā Izglītības ministrija skolu pārdēvēja par Adventes Misijas semināru.

Auga audzēkņu skaits, paplašinājās mācību programmas. Varēja iegūt gan vispārēju izglītību vidusskolas apjomā, gan tikai Bībeles zināšanas. Sludinātāju un misionāru apmācībai 1925./1926. m. g. paredzēja īpašu 4 gadu kursu. Trīsdesmito gadu sākumā ieviesa divgadīgus misijas mājturības un misijas veiklības programmas.

Bez vispārīgajiem priekšmetiem un Bībeles varēja apgūt arī grāmatveidību, mašīnrakstīšanu, glīttrakstīšanu, pedagogiju, psiholoģiju un loģiku,

stenogrāfiju, samariešu kalpošanu, higiēnu un slimkopšanu.

Sākumā audzēkņi varēja izvēlēties mācību priekšmetus atļauto stundu skaita robežās. Ar 1934./1935. m. g. pārgāja uz kursu sistēmu, lai iekļautos valsts ģimnāziju kursā.

Tā kā skolā mācījās arī jaunieši no Igaunijas, ar 1930./1931. m. g. atvēra nodaļu igauņiem ar igauņu mācību valodu. Līdz tam blakus klasēm ar latviešu mācību valodu bijušas klases arī ar vācu mācību valodu. Ir mācīta arī krievu valoda – E. Eglītis, P. Macānovs. Igaņu valodā pasnieguši P. Alveiss, L. Korecs, R. Nunglass. No 1935. g. pavasara igauņu audzēkņi kopā ar R. Vinglasu aizgāja no semināra, jo arī Igaunijā nodibināja misijas skolu. Vienpadsmit gadu laikā seminārā bija mācījušies 45 igauņu tautības audzēkņi, kas izveidoja Igaunijas darbinieku saimes lielāko daļu.

Dažas atmiņas

Mēs, audzēkņi, dzīvojām internātā: meitenes pilī, zēni atsevišķā „brāļu mājā”. Savas istabiņas uzkopām pašas. Bez skolas vadības ziņas nebija atļauts atstāt skolas teritoriju. Mācības notika priekšpusdienā. Pēc pusdienām brīvs laiks un darbs skolas saimniecībā. Pēc vakariņām laiks mācībām savās istabiņās. Kopējās rīta un vakara lūgšanas aulā vadīja paši audzēkņi.

Tika organizēti arī misijas apmeklējumi un kolportāža, piemēram, uz Jaunciemu un Rīgu. Arī ekskursijas uz Siguldu, Staburagu u.c.

Neaizmirstami bija piektdienas vakari, kad torņa liels zvans izzvanīja svētvakaru, un visi ieprīma sabata mierā, vien no aulas atskanēja klusas dziesmu skaņas; koris vēlreiz atkārtoja sabata dievkalpojuma domātās dziesmas. Tas bija brīnišķīgi!

Darba augļi

Semināra devums Kunga darbam, protams, nav skaitļos izsakāms. Un tomēr, Latvijai vairāk nekā 20 sludinātāji; Igaunijai 5; Lietuvai 4. Arī mūsu darba vadītāji Latvijā bija kādreizējie semināristi: Ernests Klotiņš, Arvids Čolders, Jānis Oltiņš, kuri kalpoja visus 50 reliģijas apspiestības gadus.

Semināra audzēkņi ir devušies arī tālu pāri dzimtenes robežām. Augusts Birzgalis strādāja par Bībeles skolotāju Frīdensavā, Vācijā (mūsu seminārā). Pāvils Macānovs pēc Grigorjeva nāves aicināja vadīt Dieva darbu visā Padomju savienībā. Stazdauskis Kazis bija laik-

Semināra vadītāji

Pavisam bijuši pieci:

L. F. Osvaldam 1929. gadā sekoja **K. Roze** (1929.-1932. gads un 1934.-1937. gads), **R. Ķipurs** (1932.-1934. gads), **K. Brutāns** (1937./1938. mās. gads līdz 1937. gada kongresam. Pēdējos semināra pastāvēšanas gadus no 1938./1939. mās. gada līdz 1939./1940. mās. gadam vadītājs bija **E. Klotiņš**.

Pasniedzēji

Semināra pastāvēšanas laikā bijuši 30 pasniedzēji.

Bībeles priekšmetus un vēsturi pasnieguši L. F. Osvalds, K. Roze, G. Deils (*Gay Dail*), E. Undrics, E. Tiesnesis, J. Oltiņš, P. Macānovs, E. Kotiņš.

Zinātņu un svešvalodu pasniedzēji bijuši Latvijas Valsts Universitātes absolventi; matemātiku un fiziku pasniedza R. Ķipurs un O. Krieva, ķīmiju un dabas zinības – K. Brutāns, vācu un angļu valodas – A. Karnovska, latīņu – M. Augstkalniņa. A. Karnovskai un K. Brutānam bijuši arī zinātniskie grādi: K. Brutānam kandidāta grāds dabas zinībās; A. Karnovskai – maģistra grāds ģermāņu filoloģijā, papildinājusies arī Kembridžas universitātē.

Mūziku pasniedzis J. Dreimanis, beidzis konservatorijas kompozīcijas, ērģeļu, kordirģentu klasi. Dziedāšanas pasniedzēji bijuši vairāki, bet īpaši pasniedzis H. Ādams, jo viņa darbs neaprobežojās tikai ar semināru. Viņš organizēja kordziedāšanas apmācības draudzēs. Pats pēc tam šīs draudzes apmeklējis, konsultējis un pārbaudījis to sagatavotību. Pēc tam, kā viņa meita Irma Žube atceras, izveidots liels kopkoris, kurš uzstājies arī Latviešu biedrības namā. H. Adams ir izveidojis vairākus dziesmu krājumus, tai skaitā dziesmu grāmatu “Kokļu skaņas”, no kuras visas mūsu draudzes gadu desmitus dziedāja dievkalpojumos, līdz izdeva tagadējās “Jaunās kokļu skaņas”.

rakstu redaktors Lietuvā. Kārlis Saknīti aicināja strādāt Polijā par iekšmisijas un literatūras nodaļu sekretāru. Ārpus Eiropas kā misionāri aizgāja Amanda Nuka un Rihards Vinglass. Amanda Nuka darbojās Āfrikā, Siera Leone; Rihards Vinglass, Bolīvijā un citur.

Domāju, ka visi, kas vēl esam dzīvi, kādreizējie semināra audzēkņi, tos gadus atceramies ar prieku un pateicību. Paldies, Kungs, ka bija Adventes Misijas seminārs!.

Septītās dienas adventistu
Ģenerālkonferences prezidents Jans Polsens.
Svētruna ĢK 2008. gada sanāksmē Manilā, Filipīnās.

Jauns radījums

Dievs, kas mūs ir salīdzinājis ar sevi Kristū, ir nozīmējis mūs kā Viņa sūtņus būt par salīdzināšanas kalpotājiem. Tas ir mūsu uzdevums, līdz Viņš nāks atkal un mēs Viņu redzēsim vaigu vaigā.

Pievērsīsim domas divām Rakstu vietām:

“Tad no šī brīža mēs nevienu nepazīstam pēc miesas; un, ja arī mēs Kristu esam pazinuši pēc miesas, tomēr tagad vairs nepazīstam. Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns. Bet tas viss nāk no Dieva, kas mūs ir salīdzinājis ar Sevi caur Kristu un mums devis salīdzināšanas kalpošanu. Jo Dievs bija Kristū un salīdzināja pasauli ar Sevi, tiem viņu grēkus nepielīdzinādam, un ir mūsu starpā līcis salīdzināšanas vārdu. Tā mēs nākam, Kristus sūtīti, un pamācām, it kā Dievs runātu caur mums. Mēs lūdzam Kristus Vārdā: ļaujieties salīdzināties ar Dievu!” (2Kor 5:16-20)

“Bet tagad jūs esat Kristū Jēzū; jūs, kas kādreiz bijāt tālu, Kristus asinīs esat kļuvuši tuvi. Jo Viņš ir mūsu miers: Viņš abus darījis par vienu un noārdījis starpsienu, kas mūs šķīra, proti, ienaidu, atceldams pats Savā miesā bauslību ar tās daudzajiem priekšrakstiem, lai Sevī abus pārādītu par vienu jaunu cilvēku un nodibinātu mieru, lai, nonāvējot ienaidu pie krusta, salīdzinātu vienā miesā gan vienus, gan otrs ar Dievu. Un atnācis pasludināja mieru jums, kas bijāt tālu, un tiem, kas bija tuvu, jo caur Viņu gan mums, gan viņiem ir

dota pieeja pie Tēva vienā Garā.” (Efez 2:13-18)

Pilnīgā salīdzināšanās

Šīs Rakstu vietas runā par jaunu cilvēku, kuru Dievs rada ar “salīdzināšanas” procesu. Šo jauno cilvēku veido: (1) Tas, ko Dievs ir darījis individuāli katram no mums. Kristū Viņš ir devis pestīšanu, pilnīgu un nebeidzošu – tā dota visiem, kas pieņem Viņu par savu Glābēju. To grēki ir nokārtoti. Kristus ir samaksājis par tiem, kad Viņš nomira pie krusta. Ar to mēs esam salīdzināti ar Dievu. (2) “Bet,” saka Dievs, “Es vēlos, lai jūs par to pavēstītu pasaulei, jo viņi to nezina.” Mūsu uzdevums ir pavēstīt daudziem, ka Dievs piedāvā jaunu sākumu.

Pestīšanas dāvanas, kuru Dievs jau ir devis katram no mums, labumi pilnībā tiks realizēti Kristus otrajā atnākšanā. Šodien mēs dzīvojam starp šīm divām lietām. Kristus nāvē mēs esam salīdzināti ar Dievu, un mēs gaidām pilnu šīs salīdzināšanas pabeigšanu, Viņam atnākot otrreiz. Svarīgi ir apvert, ka jaunās cilvēces radīšana nav tikai apsolījums nākotnē, bet Dievs jau tagad rada jaunu cilvēci no tiem, kas pieņēmuši Jēzu Kristu.

Kā šī realitāte veido mūsu attiecības ar citiem? Kādām šīm attiecībām jābūt? Atbilde ir vienā teikumā: salīdzināšanās

ar Dievu pārvēršas salīdzināšanās starp cilvēkiem. Nepietiek sludināt salīdzināšanos ar Dievu, ir jāsludina arī salīdzināšanās starp cilvēkiem.

„Ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums...” Šis jaunais neveidosies pie Debesu Valstības vārtiem. Tam ir jāatklājas mūsu dzīvē šeit un tagad. Jaunais cilvēks ir izveidojis jaunu attieksmi savās attiecībās ar citiem: „Tad no šī brīža mēs nevienu nepazīstam pēc miesas...” (Angļu tulkojumā – no šī brīža nevienu neuzlūkojam no pasaules viedokļa).” Šai patiesībai ir jābūt spēkā Adventistu draudzē, kamēr pasaules ļaudis raugās uz ārejo – bagātību, stāvokli, izglītību, valodu, kultūru, dzimumu vai vecumu, pēc tā vērtējot un pēc tā tiesājot.

Attieksme pret atšķirīgajiem

Mēs esam pastāvīgā saskarē ar atšķirīgiem cilvēkiem. Vai atšķirības jūs satrauc? Daudz cilvēku pasaulē ir pārvietoti kara dēļ, citi nabadzības dzīti meklē labākas dzīves iespējas saviem bērniem. Tādus [imigrantus] mēs miljoniem sastopam augsti attīstītajās zemēs. Kā mēs kā draudze saņemam šos svešiniekus? Ko tad, ja tie ir adventisti? Jā, pret brāļiem un māsām mēs izturēsimies laipni. Bet Dieva mīlestības vārdā mums tā ir jāizturas pret visiem cilvēkiem!

“Tāpēc pieminiet, ka jūs, kas citkārt

pēc miesas bijāt pagāni, tādi, kurus tā saucamie rokām miesīgi apgraizītie sauc par neapgraizītajiem...” (Efez 2:11)

Jūdi pagānus sauca par neapgraizītajiem. Viņus uzskatīja par tādiem, uz kuriem neattiecas apsoltījumi, kuri ir bez cerības, bez Dieva un bez nākotnes. Turpretim Israēls bija derības tauta, ko Dieva roka izraudzījusi starp citām tautām. Un šī apziņa viņiem kļuva par problēmu.

Vai ir nepareizi ticēt, ka mēs esam Dieva izvēlēta kustība? Es domāju, ka nē. Bet kā lai mēs veidojam savas attiecības ar citiem cilvēkiem? Kā Dieva mīlestība caur mums var plūst uz visiem cilvēkiem?

“Bet tagad jūs esat Kristū Jēzū; jūs, kas kādreiz bijāt tālu, Kristus asinīs esat kļuvuši tuvi. Jo Viņš ir mūsu miers: Viņš abus darījis par vienu un noārdījis starpsienu, kas mūs šķīra, proti, ienaidu.” Šī atdalošā siena nāk no tempļa simbolikas. Tur bija siena, kas atdalīja pagānus no izredzētās tautas. Tur bija arī atsevišķs pagalmi sievietēm, pagalmi pašiem israēliešiem, pagalmi priesteriem un tad vissvētākā vieta. Tas ainoja pieeju Dieva klātbūtnei. Pagāniem tā bija ļoti sarežģīta. Nevienam pagānam nedrīkstēja ieiet tempļa iekšējā pagalmā.

Viena lieta, kā mēs izturamies pret cilvēkiem ārpus draudzes, bet otra lieta ir, kā mēs ievērojam līdzvērtību draudzē. Jaunais cilvēks, kā teksts šeit saka, ir mainījis savus vecos ieradumus. Viņš tagad ir ieguvis mieru Kristū un veido to ar visiem cilvēkiem. Draudzē nevar būt kultivēts nicinājums pret citādi domājošiem, tiem, kas nepieņem manus uzskatus vai pieder citai kultūrai. Mums jāizturas pret visiem cilvēkiem kā pret Dieva bērniem.

“Tātad jūs tagad vairs neesat svešinieki un piedzīvotāji, bet vienas valsts pilsoņi ar svētajiem un Dieva saime.” (Efez 2:19). Būt salīdzinātam ar Dievu nozīmē, ka visas barjeras ir nojauktas. Kā Dievs to ir īstenojis ar saviem salīdzinātiem ļaudīm un tos ietvēris savā ģimenē, tā salīdzinātiem ļaudīm to ir jāīsteno citam ar citu.

Kā mēs iekļaujam jauniešus mūsu vietējās draudzes dzīvē? Mēs sakām: “Viņi ir pārāk jauni, viņiem trūkst piedzīvojumu.” Bet vispirms jānāk pieņemšanai, apstiprinājumam un iedrošinājumam. Piedzīvojumi nāks ar uzdevumu. Un mums ir jāpalīdz viņiem darboties.

Mūsu samierinātājs

Pāvils runā par barjeru noņemšanu Dieva bērnu vidū. Ja diviem cilvēkiem ir domstarpības, kā tās var risināt? Visnopietnākais veids ir savest abas puses kopā ar starpnieku – kādu, kuru abi mīl un ciena. Tas mums ir Kristus. Viņš ir mūsu miers. Viņš dziedina salauztas attiecības. Viņš salīdzina. Mums ir jābūt sasaistītiem kopā un vienotiem. Lūk, tāpēc Kristus sacīja lūgšanā: “Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, lai arī viņi ir Mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis.” (Jāņa 17:21)

Pāvils, norādot uz to, ko veido Kristus, ir izvēlējis vārdu „jauns”. Jaunais, ko Kristus sasniedz, nav tas, ka Viņš visus

piedevis, piedodiet arī jūs. Un pāri visam tam lai ir mīlestība, kas ir pilnības saite. Bet Kristus miers lai valda jūsu sirdīs, jo tam jūs esat aicināti kā viena miesa; esiet pateicīgi!” (Kol 3:12-15)

“Bet, beidzot, esiet visi vienprātīgi, līdzietīgi, brālīgi, žēlsirdīgi, pazemīgi, neatmaksādami ļaunu ar ļaunu, nedz zaimus ar zaimiem, turpretim svēti jiet, jo uz to jūs esat aicināti, lai jūs iemantotu svētību.” (1Pet 3:8,9)

“Jo uz mieru Dievs mūs ir aicinājis.” (1Kor 7:15)

Dzīvošana mierā ir pavēle, kuru Kungs deva, kad Viņš sacīja: “Svēti miera nesēji, jo tie tiks saukti par Dieva bērniem.” (Mt 5:9) Lūk, kādiem mums paredzēts būt.

“Jebkuras piedošanas pamats ir nepelnītā Dieva mīlestība, taču ar savu attieksmi pret citiem mēs rādām, vai paši šo mīlestību esam pieņēmuši.”

pagānus pārveido par jūdiem vai jūdus par pagāniem. Ar brīdī, kad mēs esam salīdzināti ar Dievu, mēs nezaudējam mūsu rasi, tautību vai kultūras iezīmes. Mēs tikai kļūstam vēl papildus tādi, kādi mēs nebijām pirms tam: Dieva mūžīgās Valstības pilsoņi. Cilvēki no iepriekšējā iedalījuma līnijas abām pusēm ir salīdzināti. Caur Kristu cilvēkiem no visām pusēm ir vienāda pieeja pie Tēva, “jo caur Viņu gan mums, gan viņiem ir dota pieeja pie Tēva vienā Garā” (Efez 2:18)

Jaunas attiecības

Kādā valodā Bībele apraksta attiecības starp salīdzinātiem cilvēkiem? “Visā pazemībā, lēnībā un pacietībā, cits citu panesdami mīlestībā. (...) Katrs rūgtums, ātrsirdība, dusmas, bāršanās un zaimi, vispār katra ļaunprātība lai ir tālu no jums. Bet esiet cits pret citu laipni un žēlsirdīgi; piedodiet cits citam, kā arī Dievs Kristū jums ir piedevis.” (Efez 4:2; 31-32)

“Ne strīdēdamies, ne tukšā lielībā, bet pazemībā cits citu uzskatīdami augstāku par sevi, neraudzīdamies katrs uz savām, bet arī uz citu vajadzībām.” (Fil 2:3-4)

“Tad nu kā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie tērpieties sirsnīgā līdzjūtībā, laipnībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā, ka jūs cits citu panesat un cits citam piedodat, ja vienam ir ko sūdzēties par otru; tāpat kā mūsu Kungs jums

Blakus vārdam „mīlestība” ir grūti atrast citu vārdu, kas labāk aprakstītu kristiešu attiecības, kā gatavība piedot. Mums visiem ir vajadzīga piedošana. Alberts Šveicars darbā “Civilizācija un Ētika” rakstīja: “Kādēļ mums būtu kādam jāpiedod? Man ir jāpiedod meli, kas ir vērsti pret mani, jo mana paša dzīve ir aptraipīta ar meliem; man ir jāpiedod tas, ka mani nemīl, aprunā, noraida, jo man tāpat ir maz mīlestības pret citiem, es tāpat citus esmu noraidījis un aprunājis.”

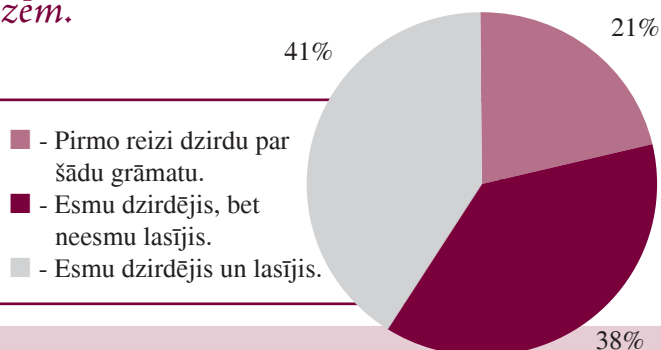
Mēs visi esam grēcinieki, kam vajadzīga piedošana. Tā tas ir attiecībās starp Dievu un katru no mums. Tā tas ir starp mums, cilvēkiem. “Jebkuras piedošanas pamats ir nepelnītā Dieva mīlestība, taču ar savu attieksmi pret citiem mēs rādām, vai šo mīlestību esam pieņēmuši. (...) Tas, kurš neiežēlojas pret citiem, parāda, ka viņš pats nav saņēmis Dieva piedodošo žēlastību.” (Kristus Līdzības (COL- 251))

Dievs, kas mūs ir salīdzinājis ar sevi Kristū, ir nozīmējis mūs kā Viņa sūtņus būt par salīdzināšanas kalpotājiem. Tas ir mūsu uzdevums, līdz Viņš nāks atkal un mēs Viņu redzēsim vaigu vaigā, un dzirdēsim Viņa vārdus: “Labi, tu, godīgais un uzticīgais kalps. Tu esi bijis uzticīgs pār mazumu, es tevi iecelšu pār daudzumu. Ieej sava Kunga priekā.” (Mt 25:23).

Ko Elena Vaita ir teikusi jauniešiem?

Vai esi dzirdējis par Elenas Vaitas grāmatu "Vēstis jaunatnei"? Vērsāties pie jums, draudžu jaunieši, lai noskaidrotu, vai esat informēti par grāmatu, kura sniedz tik daudz atbilžu arī mūsdienu jauniešiem. Tika aptaujāti vairāk nekā 80 jaunieši dažādos vecumos un no dažādām Latvijas draudzēm.

Rezultāti rāda, ka tikai 41% jaunieši ir dzirdējuši un lasījuši šo grāmatu. Ļoti svarīgi ir piebilst, ka tikai nedaudzi no tiem, kuri ir lasījuši šo grāmatu, tiešām ir izlasījuši to visu. Kāpēc tā varētu noderēt Tavā dzīvē? Ieklausīsimies jauniešos, kuriem ir piedzīvojumi, lasot un pielie-tojot Elenas Vaitas padomus dzīvē, kā arī ielūko-simies šīs grāmatas fragmentos.

Svarīgas rakstura īpašības

Kungs neaicina jauniešus tikai uz kādu niecīgu piepūli, jo rakstura īpašības, kas cilvēkam dod panākumus un dara viņu godājamu citu vidū – dedzīgu vēlēšanos sasniegt kaut ko labāku, nelokāmu gribu, enerģisku rīcību un nenogurdināmu neatlaidību –, nemaz nav tik viegli iemantot.

Sātana valgi

Nepatika pret pienākumu un prieks par grēku ir kā ķēdes, ar kurām sātans cilvēkus sapin savos tīklos. Par uzticīgiem tiks atzīti vienīgi tie, kas labāk gatvi mirt, nekā darīt netaisnību.

Tik ļoti dārgā pārle

Mums ir jānododas Kristum, lai dzīvotu paklausībā visām Viņa prasībām. Viss, kas mēs esam, visi mums piemītošie talanti un spējas pieder Kungam, un tiem jātiek nošķirti, lai kalpotu Viņam. Kad mēs nedalīti nododamies Kristum, Viņš līdz ar visām Debesu bagātībām mums atdod Sevi, un mēs iegūstam dārgo pārle.

Bībele kā vadonis

Lai studenti par savu vadoni izvēlas Bībeli un stāv stingri par patiesības pamatlukumiem, tad tiešām būs iespējams daudz sasniegt!

Kristīgie prieka avoti

Dievs katram cilvēkam ir paredzējis prieku, ko vienlīdz var baudīt kā bagātais, tā nabagais, – prieku, kas atrodams tīrās domās un nesavtīgā rīcībā, prieku, kas ienāk sirdī, izsakot laipnus vārdus un veicot līdzjūtības pilnus darbus. Kas tā izturēsies, no tiem spīdēs Kristus gaisma, atvieglotot daudziem bēdu aptumšoto dzīvi.

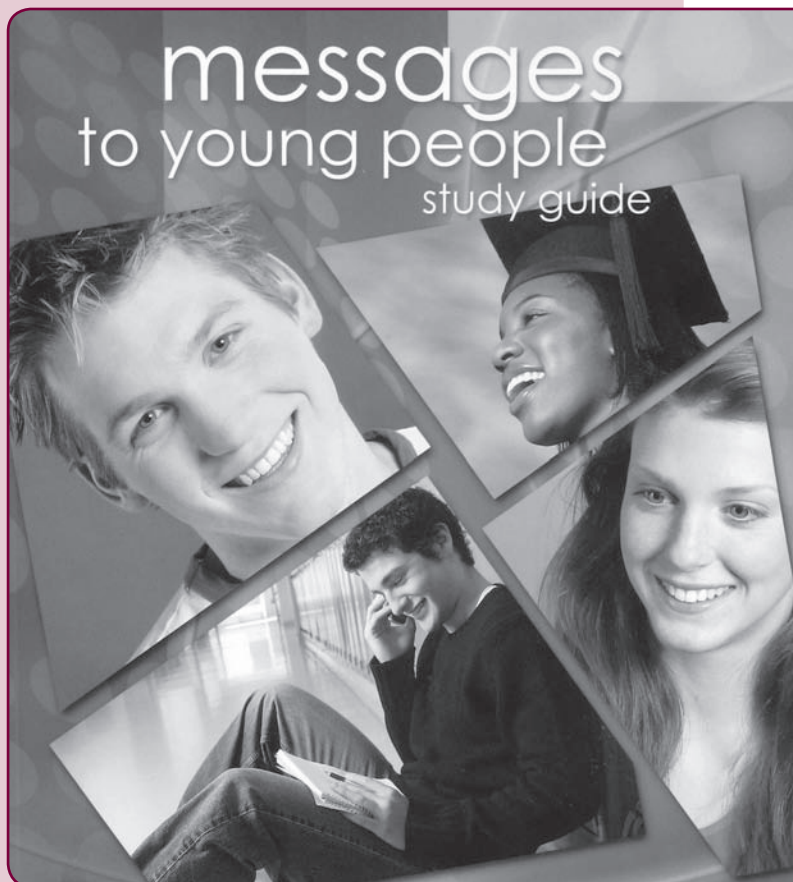
Ietērti Kristus taisnībā

Ja mēs būsim tērti Kristus taisnībā, tad grēks vairs neliksies patīkams, jo ar mums kopā būs Kristus. Varbūt mums

gadīsies kļūdas, tomēr mēs noteikti ienīdīsim grēku, kas tik ļoti lika ciest Dieva Dēlam.

Dieva pagodināšana ar dziesmām

Dievs tiek pagodināts ar slavas dziesmām, kas plūst no tīras mīlestības un pielūgsmes pilnas sirds.

Ainis Kaspars,

*adventistu Bauskas draudzes
palīgmācītājs.*

Esmu lasījis daudzas Elenas Vaitas grāmatas, tās ir ļoti interesantas. Viena no tādām ir grāmata „Vēstis jaunatnei”. Šīs grāmatas rakstus jeb citātus ir sako-pojusi Septītās dienas adventistu Vispa-saules savienības jaunatnes nodaļa no dažādiem Elenas Vaitas rakstu sējumiem, un ir sameklēti raksti, kas konkrēti bijuši adresēti jaunatnei.

Grāmatā ir aplūkoti dažādi temati, bet viens no galvenajiem tematiem, kas vijas cauri visiem Elenas Vaitas rakstiem un kas lasāms arī šajā grāmatā, ir savienība ar Dievu un mūsu nepieciešamība vienmēr skatīties uz Jēzu.

Šī grāmata ir ļoti saturiski bagāta, jo tajā ir apskatīti daudzi jautājumi, par kuriem bieži var izraisīties domstarpības. Grāmatā lieliski ir parādīta dzīve, kādu varam dzīvot kopā ar Dievu katru dienu, un principi, kas var atvieglot mūsu ikdienu. Grāmatā ir arī rakstīts par dažādiem ikdienas jau-tājumiem. Ja kādam interesē vairāk dažādas ikdienā nepiecie-šamas atziņas, iesaku lasīt šo grāmatu.

Bet, ja kāds tomēr nevar izlemēt, kuru Elenas Vaitas grāmatu lasīt vai tomēr labāk lasīt Bībeli, tad es iesaku ņemt Bībeli un lasīt to sākot ar evaņģēlijiem. Kamēr mēs nebūsim iepazinuši Dievu un iepazinuši viņa raksturu, mēs nesapratīsim Elenas Vaitas grāmatas un nesapratīsim domu, kāpēc Dievs mums ir licis dzīvot šajā pasaulē. Atcerēsimies, ka šī Grāmata rāda ceļu, ka bez Dieva neko nevar izdarīt. Mēs varam lasīt dažādas grāmatas, bet, ja mums nav savienības ar Dievu, tad

tā ir „vēju ķeršana”. Vēlos arī atgādināt –, kad gribam lasīt jebkādu kristīga satura grāmatu, pirms tam ir nepieciešams lūgt, lai Dievs palīdz pareizi uztvert lasīto vēsti, nevis ievērot mazsvarīgas lietas un nianšes, kuras pēc tam censties izcelt pār primārajām. Vienmēr ir nepieciešams atcerēties kontekstu, kurā laikā lasītais tika rakstīts un kādam gadījumam.

Marina Pucko,

adventistu Liepājas draudzē.

Ko E.Vaitas grāmata “Vēstis jaunatnei” ir man atklājusi? Šī grāmata ir dziļu pārdomu un padomu pilna. Tā mani audzina, pamāca un pilnveido. Tā atklāj cilvēka raksturu un liek aizdomāties par lietām, kurām ikdienā nemaz tik

daudz nepievēršam uzmanību. Katrā nodaļā slēpjas dzintara gabaliņš, kurš atmirdz, tiklīdz apzinies, ka rakstītais ir domāts tieši jauniešiem un atklāj lasītājam patiesību.

Šī grāmata iedrošina. Katrā nodaļā ir koncentrētā veidā rakstīts par dzīvē svarīgām lietām. Katrs vārds ir pārdomu vērts, katra nodaļa ir kā aicinājums. Arī ja esi grēcīgs un to apzinies, un tādēļ baidies tuvoties Dievam, tad, izlasot šo grāmatu, ir vēlme būt labākam nevis sevi žēlojot, bet pilnveidojot. Tā pamāca ne tikai uzticēties, palauties un paklausīt Dievam, bet pievērst uzmanību arī līdzcilvēkiem, vecākiem, kā arī brāļiem un māsām. Tā palīdz lietās saskatīt īsto būtību. Kas gan mēs būtu par cilvēkiem, ja mūsos nebūtu ticības, cerības un mīlestības...

PERSONĪBA: INGŪNA IEVĪTE-ANDERSONE

Ko es gribētu pajautāt Dievam?

Mani jautājumi ir mainīgi, kas atkarīgi no tā, kas manā dzīvē notiek. Līdz ar to man ir tikai viens globāls jautājums – kā radās grēks?

Skaistākais piedzīvojums ar Dievu

Ir daudz skaistu piedzīvojumu, bet laikam vistuvāk un līdz ar to visskaistāk sajutu Dieva pieskārienu un mieru divās dzīves situācijās. Pirmā bija pēc lielām dzīves problēmām, depresijām, noguruma. Biju aizgājusi pie Andreja Āriņa uz aizlūgšanām un pēc tam burtiski lidoju no viegluma un Dieva mīlestības klātbūtnes. Otrā reize bija manās kāzās, kad mācītājs runāja un pie jūras, sāka pūst silts vējš. Es vēju uztvēru kā Svētā Gara pieskārienu, un tajā brīdī man palika tik viegli, gaiši un mierīgi – es vēlreiz sapratu, ka esmu izdarījusi pareizo izvēli, kuru apstiprina pats Dievs. Biju patiesi laimīga!

Ko es daru draudzē?

Darbojos divās draudzēs, savējā – Jēkabpils, un Rīgas Pir-majā draudzē. Draudzē vadu apcerējumu, palīdzu novadīt vakarēdienu un vēl šo to. Par vissvarīgāko pienākumu uz-tveru Bībeles izpēti grupiņā, kuru pieskatu, kamēr Atis ir Kanādā.

Savā draudzē es gribētu redzēt

vairāk smaidīgu un patiesi laimīgu cilvēku. Lai mūsu acīs būtu dzirkstelīte, kas ir pateicība Dievam par visu to, kas mūsu dzīvēs notiek (arī par ne tik priecīgajām lietiņām).

Mīļākā grāmata (neskaitot Bībeli)

Man nav mīļākās grāmatas, bet visvairāk atceros to, kas

rakstīts grāmatā „Mērķ-tiecīgā dzīve”.

Esmu kļuvusi par

sistēmu analītiķi IT jomā un projektu vadītāju.

Mani iedvesmo

Parasti iedvesmu saņemu mūzikā, atrodoties pie dabas, klusumā, pastai-gājoties pa mežu, gar ūdeņiem, sēžot šūpuļkrēs-lā dārzā vai rušīnoties pa dārzu. Mieru un lai-mes sajūtu rodu arī vē-los vakaros, kad visi darbi padarīti un mājās ir kluss, silts, mierīgs un es zinu, ka man ir kāds, pie kura tūlī pat varēšu pieglausties. Prieku rodu brīžos, kad esmu kopā ar saviem draugiem, kad tie ciemojas pie manis vai esmu pie viņiem, un mums visiem ir nepiespiesti labi (pat klusi baudot tēju). Īpašu mieru un prieku izjūtu, kad ir bijusi iespēja runāties ar Dievu, atrodoties pie dabas un sajūtot silta vēja pieskārienu.

Sagatavoja Mārīte Lipska,
adventistu Latvijas draudžu savienības
bērnu nodaļas vadītāja.

Sveiki, mīļie!

Prieks ar jums visiem atkal tikties Bērnu lappusītē! Kā jums klājas šajā aukstajā laikā, kad kokiem vējš jau norāvis visas lapiņas? Snīpīši nav nosaluši? Mums, vārnēniem, mamma katru rītu brokastīs dod ķiplokmaizīti, lai baciļi mūs neuzvar! Ceram, ka arī jūs esat veseli. Kā jums veicās ar zīmēšanas konkursu „Paldies tev, Dievs”? Sūtiet mums droši savus zīmējumus, un paldies tiem, kuri tos jau atsūtījuši.

Krā: – Vai Tu zini, brālīt, ka visi visapkārt gatavojas lieliem svētkiem?

Krū: – Par kādiem svētkiem Tu, māsiņ, runā?

Krā: – Par mūsu zemes Latvijas dzimšanas dienu!

Krū: – Hm? Tad jau būs arī dāvanas un dzimšanas dienas klišēris!

Krā: – Jā, brālīt! Būs arī karavīru parāde, visur plīvos Latvijas karogi, skaņās Latvijas himna un būs pat salūts!

Krū: – Kaut kas traks! Man atkal no tās bumsīšanās aizkritīs ciet visas ausis! Himnu arī esmu iemācījies. Bet karogi un parāde... to gan es gribētu redzēt! Māmiņ, mēs taču aizlidosim uz krastmalu parādi paskatīties?

Māmiņa: – Protams, mīļie, noteikti aizlidosim! Mēs taču dzīvojam šajā zemē, Latvijā, kur DIEVS mūs pabaro, vējiņš koku zarus izšūpo un saulīte sasilda.

Krū: – Jā, māmiņ, bet kad atnāk ziema, tad gan ir grūti! Viss apsnieg ar sniegu, maizes drupačiņu arī daudz mazāk, un kad uznāk tas lielais aukstums, pilnīgi knābītis salst ciet!

Krā: – Tā gan. Atceros, brālīt, kā tev pagājušajā ziemā vienu nakti tā kurkstēja vēderiņš, ka es pat nevarēju aizmigt!

Krū: – Jā, atceros. Vainīgs pie tā bija viens puika! Bērni dažreiz mēdz rīkoties ļoti ļauni. Es biju atradis sniegā tādu varenu maizes gabaliņu, ka mums būtu veselai nedēļai pieticis, bet tad, kad jau grasījās to stiept uz mājām, pēkšņi nez no kurienes uzradās zēns un šāva uz mani ar kaķeni. Vari iedomāties, man, izsalkušam, mazam putniņam ar kaķeni! Knapi paguvu pamukt malā, trāpīja vien pa spārnu galu, bet maizes gabaliņš tā arī palika sniegā guļot.

Māmiņa: – Jā, bērni, cilvēki mēdz būt dažādi, gan labi, gan ļauni, ne vien šajā zemē, bet visur pasaulē. Vai jūs gribētu dzīvot tādā zemē, kur nekad nav jāsals, kur maizītes netrūkst un neviens viens otram pāri nedara?

Krā: – Protams, ka gribam! Kāpēc mēs vēl esam te un neesam uz turieni aizlidojuši?

Krū: – Varbūt varam vēl paspēt, kamēr ziema pa riktīgo nav atnākusi? Kas tā ir par zemi?

Māmiņa: – Tā, bērni, ir brīnišķīga vieta – mūsu Debesu dzimtene, kurā visi savā starpā būs draudzīgi, un šajā zemē būs pats godīgākais, mīlošākais un varenākais Valdnieks – pats Kristus! Tur, mīļie vārnulēni, mums nebūs jābaidās no cilvēkiem, jo šajā Debesu

dzimtenē dzīvos tikai tas, kam būs laba un mīļa sirds.

Stāstiņš

Vai jūs esat gaidījuši kādreiz kādu jauku notikumu? Kas tas bija? Šis stāsts būs par kādu meiteni, kura gaidīja kaut ko satriecošu. Katrīnai bija 10 gadu, un viņai ļoti patika braukt ar divriteni. Vai tev arī patīk braukt ar divriteni?

Bet viņai bija bēdīgs prāts, jo visām viņas draudzenēm bija jauni divriteni, bet viņai vecs, kas jau bija kļuvis par mazu.

“Tēt,” kādu dienu Katrīna teica tētim, kad viņš bija pārnācis no darba, “es ļoti vēlos, kaut man būtu jauns divritenis kā citiem bērniem.”

“Labi,” sacīja tētis. “Paskatīsimies, ko varam darīt lietas labā. Vai tev ir kaut cik naudas jaunam ritenim?”

“Man nav pārāk daudz,” atteica Katrīna, “bet es krāšu kabatas naudu, kas man paliks pāri pēc ziedojumu un desmitās daļas nolikšanas.”

“Tā arī darīsim,” sacīja tētis. “Es arī krāšu naudu, kas paliks pāri no rēķinu maksājumiem. Kad mums tās būs sakrāts pietiekami, tu dabūsi jaunu divriteni.”

“O, paldies, tēt!” Katrīna sauca un bija tik laimīga, ka sajūsmā sāka lēkāt. Tā, krājot naudu, pagāja pāris nedēļas. Taču galu galā pienāca arī diena, kad Katrīna kopā ar tēti devās uz veikalu izvēlēties jaunu divriteni. Katrīna tur ieraudzīja tieši tādu, kādu bija vēlējusies – zilbalti dubļusargi, sarkans sēdekļis un stūres rokturi.

“Tas ir atbilstošajā lielumā – tieši tev,” teica tētis. „Pēc dažām dienām mēs atgriezīsimies, lai to nopirktu.”

Nākamajā rītā agri, jo agri, kamēr tēvs skuvās, Katrīna jautāja: „Kā tu domā, cik ilgam laikam būs jāpaiet, līdz mēs varēsim iet un nopirkt divriteni?”

“Es nezinu,” atteica tētis. “Taču tas nenotiks šodien.”

Tā veselās divas nedēļas katru rītu, kamēr tētis skuvās, Katrīna piecēlās ļoti agri, lai runātu ar tēti. Viņa tam izstāstīja savus plānus, kā vizināsies kopā ar draugiem un kā ātri visur dosies, kurp māmiņa sūtīs. Beigās Katrīna vienmēr apjautājās:

“Vai šī ir tā diena, kad vedīsim mājās divriteni?”

Kādu rītu viņa atkal iesāka: „Vai šī ir tā diena...”

“Jā, šī ir tā diena,” tētis atbildēja.

“Vai, tēt, cik jauki!” Katrīna sauca.

Konkurss!!!

Neaizmirsti, ka vēl tev ir iespēja piedalīties zīmējumu konkursā: „Paldies Tev, Dievs!”

Par ko tu esi pateicīgs šajā rudenī vai gadā? Uzzīmē to, un saņemsi kādu balviņu no Vārniņām. Gaidīsim tavu zīmējumu līdz 20. decembrim. Uzraksti arī darba nosaukumu: „Pateicos par...”! Ieliec lielā aploksnē un atsūti uz adresi: Baznīcas iela 12a, Rīga LV-1010, Zīmējumu konkursam “Paldies tev, Dievs!” vai arī atstāj to Rīgas 1. draudzē pie dežurantes. Neaizmirsti uzrakstīt savu vārdu, uzvārdu, vecumu, adresi un vecāku telefonu! Ja ir kādas neskaidrības, tad zvani uz mob. 29869979.

Tikai nenokavē, Vārniņas jau gaida!

Rakstvieta

Vai varat atcerēties, kā jūs jutāties, kad kaut ko gaidījāt? Vai tas bija satraucoši? Bībelē Jēzus saka, ka drīz kaut kas vēl labāks notiks ar mums visiem. Kas? Jā, Jēzus atgriezīsies, lai vestu mūs sev līdzī uz Debesu mājām. Tās būs daudz labākas par mūsu skaisto zemi Latviju. Tas būs tā, kā rakstīts kādā Bībeles pantā. Uzzināsi, ja atšifrēsi! Iekavās dotos vārdus ieraksti svītrīņu vietā, lai tev sanāktu Bībeles pants!

Ko _____ nav _____ un ko

_____ nav _____, un kas _____

cilvēka _____ nav nācis, to _____ ir

sagatavojis tiem, kas Viņu _____.

(dzirdējusi, neviena, redzējusi, mīl, auss, Dievs, acs, sirdī)

Lasi Bībelē 1. Korintiešiem 2. nodaļu, atrodi šo pantu! Pārbaudi, vai esi pareizi uzrakstījis!

Notikums

Vai esi dzirdējis par NOA skolu?

Tāda skoliņa notiek jau kopš pavasara.

Kur? Rīgas 1. draudzē. **Kad?** Katru otro mēneša sestdienu plkst.11:00.

Kam? Pašiem mazākajiem – viskustīgākajiem, smaidīgākajiem un ziņkārīgākajiem.

Viņi kopā ar mammām un tētiem palīdz Dieva Vīram NOA. Visus vienmēr mīli sagaida un par programmu rūpējas skolotājas – Sanita un Daina.

Ieskaties arī tu, kas tur notiek!

Uzdevums

Pamēģini arī tu būt par palīgu! Izlasi 1. Mozus 6:9-22.

Atrodi attēlos 10 atšķirības!

Maina Roderte

Atvērtām acīm uz Dieva pasauli

Augusta mēnesī saņēmām ziņu, ka Latvijā darba vizītē iebrauc acu ārsts no ASV – Dr. Artūrs Gībels. Vēl uzziņājām, ka viņš ir izteicis vēlēšanos izmantot savu laiku, lai kalpotu arī draudzei. Saprātām, ka šāda izdevība jāizmanto, apvienojot ārsta lekcijas ar veselības izstādi un lekcijām par garīgo redzi.

Bija augusts, bet pasākumam jānotiek jau septembra beigās! Vēlēšanos kalpot Rīgas VII draudzē nesen bija izteicis Valdis Zilgalvis. Viņa saspringtajā kalendārā tieši šī vieta bija brīva. Tā tapa seminārs, kas astoņus vakarus pulcināja ļaudis un stāstīja tiem par astoņiem „dabas ārstiem”, dodot iespēju iziet vairākus veselības stāvokli uzrādošus testus un noklausīties lekcijas par Jāņa evaņģēlijā ietvertu labo vēsti. Katram bija iespēja dzirdēt piecas lekcijas par acu slimībām, to cēloņiem un profilaksi (dzīvesveida ietekme); vienu lekciju par cukura diabētu, holesterīnu un pēdējā vakarā par ārstnieciskās misijas darba panākumiem.

Iesaistās visa draudze

Pasākuma īstenošanā praktiski piedalījās visa draudze. Izdalījām ap 6000 ielūgumu, ievietojām sludinājumu laikrakstā „5 min”, izlikām afišas, sniedzām rīta interviju Kristīgajā Radio, tika nopirkta telts un sarūpēts vajadzīgais aprīkojums. Draudzes locekļi bagātīgi ziedoja līdzekļus, visa semināra laikā darbojās lūgšanu grupa.

Visas nedēļas garumā ikdienas darbi un pienākumi bija nolikti malā, viss tika pakārtots semināram. Astoņas darbam un kalpošanai veltītas dienas. Bet cik daudziem visā zemes vēstures laikā tāda ir bijusi visa dzīve!?

Par piedzīvoto

Mācītājs Oliveris Siliņš pie mums adventistu Rīgas 7. draudzē darbojas nepilnus divus gadus. Vaicājām ko viņam deva šis seminārs?

“Man šis seminārs bija gaišs un enerģijas pilns pasākums, kas lika saprast, ka ar veselības misiju varam

uzrunāt mūsdienu sabiedrību, šis darbs ir vajadzīgs un tas jāturpina. Dievs bija ar mums, un seminārs nenoliedzami bija no Viņa svētīts. Par to liecina fakts, ka par šo pasākumu ieinteresējās Latvijas Televīzijas Garīgo raidījumu veidotāja Dace Kudiņa, ļoti īsā laikā izveidojot TV raidījumu un četras reizes to atkārtotot visas Latvijas iedzīvotājiem. Kad jūlijā divas mūsu draudzes māsas Ulanta Sanoka un Inta Pauliņa aizbrauca uz Ukrainu apgūt intensīvās (mēneša) ārstnieciskās misijas skolas kursu, ne viņas pašas, ne arī mēs nezinajam, ka Dievs tik drīz viņu iegūtās zināšanas tiks lietā. Šo pasākumu tiešām sakārtoja un vadīja pats Dievs!”

Brālim Valdim Zilgalvim aiz muguras ir daudzi semināri, tāpēc ir ar ko salīdzināt. Lūdzām arī viņam ko sacīt gan par padarīto, gan par turpmāko.

“Esmu priecīgs par pasākumu, jo bija redzama draudzes iedegšanās par kopēju mērķi. Bija labi, ka mūsu telpās ienāca ļaudis no tuvā rajona. Ir ļoti, ļoti svarīgi, ka ir turpinājums veselības klubiņa darbībā. Mums vairāk jādomā par to, kā mēs pasniedzam garīgo maizi – parādot tās vajadzību un pasniedzot to tā, ka tā ir jo vairāk iekārojama par visu citu!”

Savukārt mūsu draudzes vecākajam Konstantīnam Reznikovam, lūdzām AV lasītājiem pastāstīt Artūra vietā kaut ko par viņu un, protams, arī paša pārdzīvoto un piedzīvoto semināra laikā?

“Ar Dr. Artūru Gībelu lasītāji varēja iepazīties iepriekšējā AV numurā. Artūrs bija patiesi laimīgs, ka savas vizītes laikā varēja līdzdalīt jaunākos

atklājumus dzīvesveida ietekmē uz acu slimībām. Viņa klātbūtne bija īsts piedzīvojums mūsu ģimenei, īpaši bērniem! Pateicoties Artūram, mēs savā ģimenē pielikām vairākus punktus lietām, kuras jau ilgāku laiku “vilkās” līdzī kā komati!

Veselības izstādes un ārsta lekciju sasaiste ar evaņģēliju piešķir pasākumam īpašu svētību. Patiesībā – veselības reforma (fizioloģiskie likumi) un Dieva vārds (garīgie likumi) ir VIENOTS KOPUMS! Abiem ir viens Autors, abi darbojas roku rokā un ved uz vienu mērķi! Tieši abu komponentu kopums padarīja Semināru par “patīkamu smaržu” uz mūsu Radītāja kvēpināmā altāra. Atmetot vienu (un nav svarīgi, kuru), cilvēks ir zaudētājs! Bieži cilvēki cenšas izcelt vienu pāri otram. Vajadzētu būt tā, ka Dieva dēlus un meitas vienotu un saistītu abas šīs lietas, padarot dzīvi aizraujošu! To saku ar pārliecību, jo esmu to piedzīvojis! Tam ir jānotic, jāizmēģina, un, kā saka Dr. Artūrs Gībels – it works (*tulk. - tas darbojas!*)”

Seko turpinājums

Šis seminārs no jauna uzspodrināja vecu vecās adventistu patiesības, ka, paklausot veselības reformas principiem, iespējams bremzēt pat neārstējamu slimību progresēšanu. Viss dzirdētais nevienu vien iedrošināja nopietni pievērsties veselības reformai.

2008. gada 2. novembrī notika pirmā Veselības klubiņa nodarbība. Tajā piedalījās vairāk nekā 30 cilvēki, no kuriem aptuveni puse bija jaunie veselīga dzīvesveida draugi. Mūsu viesi aizgāja, sakot: “Uz redzēšanos nākamreiz, 7. decembrī!”.

Citu konfesiju ziņas

Bībele visur

Katoļu baznīcas bīskapi, kas oktobrī bija pulcējušies Romā, nāca klajā ar aicinājumu Dieva Vārda izplatīšanai izmantot arī tādu šķietami neparastu kanālu kā portatīvos mū-

zikas atskaņotājus *iPod*.

Bīskapi, kas Vatikānā bija pulcējušies uz kārtējo Katoļu baznīcas sinodi, vērsušies pie ticīgajiem ar aicinājumu aktīvāk izplatīt Bībeli “visās iespējamās mūsu planētas valodās”. Vienlaikus ticīgajiem tiek norādīts, ka laikā, kad tehnoloģijas revolucionizējušas cilvēku savstarpējo saziņu, ar drukātu tekstu vairs nepietiek.

“Dievišķā vārda balsij jāatbalsojas arī radio, interneta kanālos (..), *CD, DVD, iPod*,” savā aicinājumā norāda bīskapi. Tomēr uzsverta tiek Dieva vārda izplatīšana, izmantojot arī tradicionālākus kanālus – televīziju, kino, presi, kā arī sociālus un kultūras pasākumus.

Sinodes tēma Vatikānā bija “Dieva Vārds dzīvē un Baznīcas misijā”.

Par un pret Dievu

Finanšu krīzes pārbiedētie briti palīdzību meklē pie Dieva un arvien biežāk iegriežas baznīcā vai vismaz tās interneta vietnē. Anglikāņu baznīcas interneta lapā ievietota jauna

lūgšana *Prayer for the Current Financial Situation* (“Lūgšana par pašreizējo finanšu situāciju”), kas domāta tieši šā brīža sarežģītajai ekonomiskajai situācijai.

Kopš septembra, kad lūgšana tika ievietota internetā, tā skatīta jau gandrīz 8000 reižu, par 28% paaugstinot “šīs dienas lūgšanu” nodaļas apmeklējumu.

Finanšu krīzes lūgšanā minēts, ka “mēs dzīvojam trauksmainā laikā”, kad nepārtraukti aug cenas, palielinās parādu apmērs, tiek zaudētas darbavietas un bankrotē bankas. Lūgšanā Dievs aicināts “būt par drošu atbalstu plūstošajās smiltīs”.

Tikmēr Londonā kāda humānistu organizācija sākusī reklāmas kampaņu, kuras laikā uz autobusiem būs izvietoti uzraksti: “Dieva, visdrīzāk, nav.” Britu humānistu apvienība, kas iebilst pret kristiešu reklāmām, kampaņai 24 stundās savākusi 47 900 sterliņu mārciņu (43 450 latu).

“Dieva, visdrīzāk, nav. Beidz uztraukties un izbaudi dzīvi,” teikts humānistu reklāmās.

“Reliģija ir pieradusi parazitēt uz masām. Tas ļaudīm liks padomāt,” sacīja prominentais ateists, profesors Ričards Dokinss, kurš kampaņai apsolījis 5500 sterliņu mārciņu (5000 latu). Savukārt metodistu baznīca Dokinsam pateikusies par “Dieva ieviešanu Londonas autobusus”. “Mēs esam pateicīgi Ričardam par viņa ilgstošo interesi par Dievu un par cilvēku mudināšanu domāt par šīm lietām,” sacīja mācītāja Dženija Elisa.

Latvijas ticīgie

Latvijā 90% iedzīvotāju sevi uzskata par ticīgiem, līdz ar to arī reliģisko konfesiju draudzēs ir palielinājis to locekļu skaits, vēsta laikraksts “Telegraf”.

Lai gan nevienam nav precīzu datu par kopējo ainu reliģiskajās konfesijās, Reliģisko lietu pārvaldes 2007. gada pārskats liecina, ka vislielākais pieaugums ir pareizticīgo baznīcu, musulmaņu, budistu, krišnaītu un komercsektu draudzēs.

Pārvaldes pārskats liecina, ka pareizticīgo draudzēs to locekļu skaits ir pieaudzis par 20 000 cilvēku, jo 2006. gadā no 350 000 cilvēku, pareizticīgās baznīcas apmeklētāju, skaits 2007. gadā pieaudzis līdz 370 000 cilvēkiem (nav gan precīzi ziņāms, kā viņi šos skaitļus aprēķina).

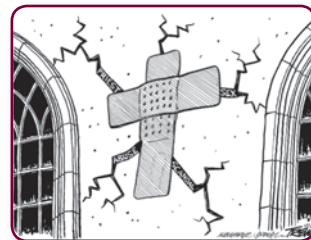
Salīdzinot esošo pieaugumu pareizticīgo baznīcu draudzēs, vislielāko kritumu ir piedzīvojusi Evaņģēliski luteriskā baznīca, jo to locekļu skaits draudzēs sarucis par 15 000 cilvēku.

Kāpēc ir tik liels pieaugums pareizticīgo baznīcu draudzēs nespējot izskaidrot ne sociologi, ne arī teologi. Tomēr Latvijas Universitātes Teoloģijas fakultātes pasniedzējs Andris Priede laikrakstam sacīja, ka luteriskās baznīcas draudžu locekļu skaita samazinājums neesot saistīts ar faktu, ka cilvēki pēdējā laikā raduši mainīt konfesijas.

Pārbaudīs seksualitāti

Romas katoļu baznīca izdevusi rekomendāciju topošajiem priesteriem veikt psiholoģiskas pārbaudes, lai atsijātu tos, kas nespēj kontrolēt savu dzimumtieksmi. Vatikāna pārstāvis pavēstīja, ka rekomendā-

ciju pārrakstīšanu veicinājusi virkne seksa skandālu baznīcā. Pēc rekomendācijas autoru domām, pārbaudes ļaus izvairīties no “psiholoģisku trūkumu radītām traģiskām situācijām”. Rekomendācijā arī teikts, ka brīvprātīgās pārbaudes palīdzēs atsijāt tos, kuros “iesakņojusās homoseksuālas tendences”. Starp citām iezīmēm, kas kandidātam varētu liegt kļūt par priesteri, uzskaitītas “neskaidra seksuālā identitāte”, “pārmērīga rakstura nelokāmība” un “spēcīga emocionālā atkarība”. Dokumentā arī pieminēta topošo priesteru vājība pret pretējo dzimumu. Semināru audzēkņi ir jāatskaita, ja pārbaudes “parāda, ka kandidātam ir grūtības dzīvot celibātā, respektīvi, ja celibāts viņa dzīvē ir tik smaga nasta, ka tas izjauc viņa emocionālo un attiecību līdzsvaru”.

Rekomendācijā teikts, ka priesteriem ir jābūt “pozitīvai un stabilai izpratnei par vīrišķo identitāti”.

Pāvesta Benedikta XVI apstiprinātajā dokumentā uzsvērts, ka pārbaudes jāveic tikai ar kandidāta piekrišanu.

Katoļu baznīcu pēdējos gados ir satricinājusi virkne seksa skandālu, un atklātībā nākuši daudzi gadījumi, kad priesteri izrādījušies pedofili, kuru dēļ baznīcai tiesas prāvās un kompensācijās upuriem nācies izmaksāt simtiem miljonus dolāru.

DRĪZUMĀ IZNĀKS

Iegūsti vērtīgas atziņas. Ceļojums kopā ar Jēzu uz Svētību kalnu 365 dienu garumā. Profesors Džordžs Naits piedāvā grāmatas lasītājiem vesela gada garumā iepazīt, dziļāk izprast un personīgi piedzīvot Kristus Kalna svētrunā apslēptās vērtības.

Izlasi Bībeli. Katra lasījuma beigās atrodamas Bībeles lasīšanas plāna rakstvietas. Tām sekojot, tu gada laikā izlasīsi visu Bībeli.

“Jēzus valstība ir radikāla, arī tās pilsoņi būs radikāli. Tāda ir Kalna svētrunas un visas Jaunās Derības pārsteidzošā vēsts. Šī ir vēsts personīgi man. Tā domāta arī tev. Mums jāizvēlas starp Jēzu un pasauli, starp Jēzus vērtībām un pasaules dārgumiem!” (Džordžs Naits)